STE JAARGANG No. 100214 DINSDAG 8 SEPTEMBER 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 27-29 ● Hoofdredacteur F. Verhorst, tel. 23138 ● Telefoon, Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24397

Commissie van onderzoek naar LAOS

VEILIGHEIDSRAAD nam resolutie na fel debat aan

De veiligheidsraad heeft maandagnacht na een lange vergadering, waarin hevig gestreden werd over procedure-kwesties, met tien tegen een stem (Rusland) besloten een commissie van onderzoek naar Laos te sturen.

De groep is krachtens de Amerikaans-Engels-Franse resolutie een subcommissie van vier leden, waarvoor Japan, Italië, Tunesië en Argentinië de functionarissen zullen leveren. Oorspronkelijk had de regering van Laos om een internationale politiemacht gevraagd om de „flagrante agressie van communistisch Noord-Vietnam" tot staan te brengen.

De sfeer van het debat werd fel toen de Russische afgevaardigde Sobolef betoogde, dat de resolutie geen procedure-kwestie was, maar een zelfstandige uitspraak, die onderworpen was aan de mogelijkheid van een veto. De Italiaanse voorzitter van de raad, Ortona, bepaalde, dat het wel een procedure-kwestie betrof. In een stemming bleek, dat de leden op Rusland na het met deze beslissing eens waren. Daarmee werd Ruslands veto over de resolutie krachteloos, maar Sobolef verklaarde na afloop van de vergadering, dat Rusland haar als nietbindend en onwettig beschouwt. „Wij zijn zojuist getuige geweest van het begin der herziening van het handvest, de feitelijke herziening, zo niet de letterlijke. Het is een bijzonder gevaarlijk precedent geworden, aldus Sobolef.

Er is geen datum voor een nieuwe vergadering vastgesteld.

Gevechten afgenomen

Maandag is een groot aantal vliegtuigen met voorraden uit Vientiane naar noordoost-Laos vertrokken, waar een stilstand in de strijd is ingetreden.

De waarnemende minister van buitenlandse zaken van Laos, Sisoek Tjampassak, heeft op een persconferentie medegedeeld, dat de gevechten in de vier dagen, die zijn verstreken sinds het beroep der Laotische regering op de Verenigde Naties om een politieleger naar haar land te zenden, zijn afgenomen.

Journalisten, die maandag uit Sam Neua te Vientiane zijn aangekomen, hebben medegedeeld, dat materiaal wordt aangevoerd om het vliegveld van Sam Neua het gehele jaar door bruikbaar te maken. Spoedig nadat de rebellen, op vijftien juli jl. met hun aanvallen in noordoost-Laos begonnen, moest het vliegveld van Sam Neua als gevolg van het aanbreken van de regentijd, gedurende twee weken worden gesloten.

Beroep van communistische premier

De premier van het communistische noord-Vietnam, Pham van Dong, heeft telegrafisch een beroep op de Britse minister van buitenlandse zaken, Selwyn Lloyd, gedaan om „de Amerikaanse inmenging in Laos in te perken, zo meldt het communistische persbureau „Nieuw China".

Pham van Dong heeft een dergelijk telegram aan de Sovjet-Russische minister van buitenlandse zaken, Gromyko, gezonden.

De Britse commissaris-generaal in zuid-oost-Azië, Sir Robert Scott, zal dinsdag in Vientiane met Britse vertegenwoordigers aldaar overleg plegen over de toestand in Laos. Daarna zal hij rapport uitbrengen aan de Britse minister van buitenlandse zaken. Dit heeft een woordvoerder van het „Foreign Office" medegedeeld.

De waarnemende minister van buitenlandse zaken van Laos heeft meegedeeld, dat de militaire activiteit in het noordoosten van het land is afgenomen na het verzoek van de regering om een politieleger van de V.N.

Militaire ZOAVO-adviseurs komen bijeen

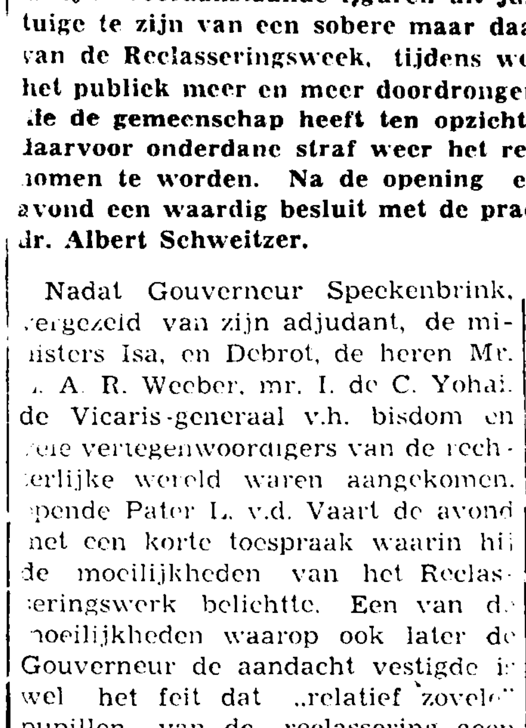
Op 22 september zullen in Bangkok het hoofdkwartier van de Zuid-oostaziatische verdragsorganisatie, de militaire adviseurs van de ZOAVO bijeenkomen, aldus is van gewoonlijk betrouwbare diplomatieke zijde te Kuala Lumpur medegedeeld. Verwacht wordt, dat zij de toestand in Laos zullen behandelen.

De leden van de ZOAVO zijn de V.S., Engeland, Frankrijk, Australië, Nieuw-Zeeland, Pakistan, Thailand en de Philippijnen.

Pote Sarasin, secretaris-generaal van de ZOAVO, heeft verklaard, dat eventuele militaire hulp aan Laos door de leden van de organisatie individueel zal worden geboden daar de ZOAVO niet over een gemeenschappelijk leger beschikt.

Dieven hebben kans gezien om uit de villa van hertogin Irene van Aosta in Florence juwelen ter waarde van ruim 100.000 gulden te stelen.

Antonio Blanco gearresteerd in HAVANNA

De Cubaanse consul in Maracaibo, kapitein Antonio Blanco Barzaga, is gearresteerd en verblijft in de gevangenis van Havana op beschuldiging van malversatie, aldus meldt het ochtendblad „Crisol". Naar verluidt is de consul bij zijn aankomst te Havana door de politie gearresteerd.

Zoals bekend is de consul kortgeleden betrokken geweest bij een inbraak in het Dominikaanse consulaat op Curaçao aan welke inbraak de Amigoe grote aandacht besteed heeft.

Het is niet bekend, waaruit de malversatie bestaat en wanneer zij is gepleegd.

Verleden week heeft de minister van Landbouw en Visserij Mr. V. G. M. Marijnen de druivenprinses 1959 ontvangen. Tevens was de druivenkoningin uit Duitsland bij de plechtigheid aanwezig. Minister Marijnen proeft de aangeboden druivenwijn van de Duitse druivenkoningin (midden), terwijl de druivenprinses uit het Westland Mej. Nelly van Geest een fraaie tros druiven toont.

Plan van DE GAULLE voor Algerije

De „New York Times" weet te melden, dat president De Gaulle van Frankrijk door middel van een gekozen wetgevende vergadering voor Algerije en een uitvoerend orgaan een einde wil maken aan de Algerijnse oorlog. De Gaulle heeft dit plan uitgewerkt op zijn reis door Algerije en men neemt aan, dat hij het heeft uiteengezet aan Eisenhower, aldus het blad. De Gaulle zou bereid zijn over de toekomst van Algerije te onderhandelen met een uitvoerend orgaan, voortgekomen uit de gekozen wetgevende macht.

Het plan stipuleert volgens de „New York Times" het recht op zelfbeschikking van het Algerijnse volk, dat wellicht uiteindelijk onafhankelijk zal worden. In tegenstelling tot de voorafgaande Franse plannen voor Algerije wordt er in het jongste niet vastgehouden aan een wapenstilstand als een noodzakelijke voorwaarde voor het houden van verkiezingen. Evenmin eist het besprekingen met de leiders van het Nationale Bevrijdingsfront.

Gouverneur bij opening Reclasserinsweek:

„Onvoorwaardelijke steun aan werk voor de verdoolde jeugd"

„Wie is niet medeplichtig?"

Op de patio van het Cultuur Centrum verzamelden zich gisteravond talrijke vooraanstaande figuren uit justitionele en regeringskringen om getuige te zijn van een sobere maar daarom toch ook weer stijlvolle opening van de Reclasseringsweek, tijdens welke week men hoopt te bereiken dat het publiek meer en meer doordrongen wordt van de noodzaak en de plicht die de gemeenschap heeft ten opzichte van hen die na een misstap en de daarvoor onderdane straf weer het recht hebben in de gemeenschap opgenomen te worden. Na de opening en verschillende toespraken kreeg de avond een waardig besluit met de prachtige kleurenfilm over het leven van dr. Albert Schweitzer.

Nadat Gouverneur Speckenbrink, vergezeld van zijn adjudant, de ministers Isa, en Debrot, de heren Mr. A. R. Weeber, mr. I. de C. Yohai, de Vicaris-generaal v.h. bisdom en vele vertegenwoordigers van de rechterlijke wereld waren aangekomen, opende Pater L. v.d. Vaart de avond met een korte toespraak waarin hij de moeilijkheden van het Reclasseringswerk belichtte. Een van de moeilijkheden waarop ook later de Gouverneur de aandacht vestigde is wel het feit dat „relatief zovele" pupillen van de reclassering geen werk meer kunnen krijgen en met angst vroeg de voorzitter van de Stichting zich af wat dit gebrek aan werk juist bij de zwakke broeders voor effect zal hebben.

Een ander verlangen van de reclassering is het oprichten van een sociaal apparaat in de gevangenis zelf, zoals dat in het buitenland tegenwoordig gewoon is, maar dat op ons eiland nog totaal onbekend is. Pater v.d. Vaart wees verder op de overdrukke werkzaamheden van de twee reclasseringsambtenaren, zodat uitbreiding noodzakelijk geacht moet worden.

Een andere hartewens van de Stichting is de oprichting van een tehuis voor thuislozen, zoals de voorzitter het noemde. Bij de recherche zijn minstens negentien mensen bekend die geen tehuis hebben en hun nachten maar in een park of elders moeten doorbrengen — geen bezienswaardigheid voor Curaçao en evenmin een object om toeristen aan te trekken".

vroeger voor, nu niet

Tussen het werk van de reclassering van vroeger en dat van tegenwoordig is een groot verschil, aldus de voorzitter. In het verleden werd er voor de reclasseent gezorgd, tegenwoordig zorgt de reclassering tesamen met de reclasseent voor de aanpassing; vroeger reikte men aan de man of vrouw die in deze geest hulp nodig had de hand, maar die hand werd vanuit de hoogte naar hen toegestoken, wat soms verbeeld werd met een blanke hand die een bezoedelde hand vastgreep, tegenwoordig gaat de reclassering van het standpunt uit dat men de pupil niet moet benaderen om hem te verbeteren, maar men wil hem ontmoeten op gelijk niveau. De reclasseent moet aanvaard worden zoals hij is en zo zal men trachten de pupil opmerkzaam te maken op de mogelijkheden voor hem om zich te ontplooien. Zonneklaar blijkt hier wel uit hoe belangrijk en moeilijk dit werk wel is, waarbij de intentie beslissend is en waarbij de pupil niet het object van zorg mag worden, maar waarbij men tesamen met hem zoeken naar een oplossing der moeilijkheden.

Aan het slot van zijn toespraak vestigde Pater v.d. Vaart er de aandacht op dat deze week bestemd was om de aandacht te vestigen op het werk der reclassering en dat allen die op enigerlei wijze dit werk kunnen en willen steunen direct daartoe het initiatief moeten nemen hetzij als toezichthouder of als gezinsvoogd. Hierna nodigde de voorzitter de Gouverneur de reclasseringsweek te openen.

passende werkkring noodzakelijk.

De gouverneur verklaarde met groot genoegen de uitnodiging aanvaard te hebben om aanwezig te zijn bij de opening der reclasseringsweek. Verschillende malen wees de gouverneur in zijn toespraak op de problemen die zich voordoen bij de jeugd, vooral in verband met de verzadiging van de arbeidsmarkt, welk probleem zich steeds meer zal blijven voordoen.

In dit verband wees de gouverneur ook op het belang van de arbeidsbemiddeling voor degenen die een misstap begaan hebben en weer in de burgermaatschappij opgenomen moeten worden.

Een passend werk noemde de gouverneur noodzakelijk „wil er van een eerlijke rehabilitatie kunnen worden gesproken".

Terugkomende op de opgroeiende jeugd noemde de gouverneur het „betreurenswaardig" dat de Stichting wegens personeelsgebrek er niet toe kon komen tot een toezicht van de jeugd die daarvoor in aanmerking komt. „Met leedwezen" constateerde de gouverneur verder de verwaarlozing van een ander facet van de werkzaamheden van de stichting, — wederom wegens personeelsgebrek —: de kinderbescherming. Een gedeeltelijke oplossing is daarvoor nu gevonden.

De Gouverneur vervolgde met de woorden:

„Alles wat thans immers kan worden gedaan om de verdoolde jeugd bij te staan en hem op te voeden tot goede leden der Antilliaanse gemeenschap, verdient onvoorwaardelijke steun en het belang hiervan kan moeilijk worden overschat. Het verheugt mij dan ook zeer dat er op dit gebied zulk een grote samenwerking be-

(Wordt vervolgd op pagina 2)

Zijne Excellentie Gouverneur drs A. B. Speckenbrink opende gisteravond op de patio van het Cultuurcentrum na het uitspreken van een korte rede de Reclasseringsweek 1959. In zijn toespraak bracht de gouverneur verschillende problemen naar voren toe van het werk, dat door de Stichting voor Reclassering en Kinderbescherming verricht wordt. Tevens uitte Zijne Excellentie zijn bezorgdheid over de problemen, die zich met de opvoeding van de opgroeiende jeugd voordoen en zich in de toekomst nog zullen voordoen in verband met de verzadiging van de arbeidsmarkt.

VREDE is de diepste wens van de Russen, aldus Bevan

„Ons bezoek heeft ons overtuigd van de noodzaak om allerlei contacten te leggen met het doel de misverstanden, die tussen Engeland en Rusland kunnen bestaan, uit de weg te ruimen", heeft de Engelse socialistische leider Aneurin Bevan vandaag op een persconferentie te Moskou gezegd. Bevan zei, dat van twee kanten concessies nodig zijn om de talrijke oorzaken van de spanning weg te nemen.

Ons doel — zo zei hij — is te zien, dat de „koude oorlog" volledig wordt gestaakt en plaats maakt voor vriendschap en een waarachtige samenwerking op alle terrein.

Bevan verklaarde ook dat het overleg, dat Gaitskell en hij in Rusland pleegden, hem ervan heeft overtuigd, dat vrede de diepste wens van de Russen is. Maar, zo merkte hij op, men moet erkennen, dat er werkelijke problemen en onenigheid heersen die niet opgelost kunnen worden door vriendelijke woorden. Er moeten politieke overeenkomsten worden gemaakt: de komende uitwisseling van bezoeken tussen Chroesjtsjef en Eisenhower kan de weg voor zulke overeenkomsten oefenen.

Bevan zei verder, dat in de besprekingen met de Russische leiders Gaitskell en hij hadden ontdekt, dat er ondanks de afwijkende opvattingen over bepaalde kwesties, nog tal van punten overblijven, waaromtrent een grote mate van overeenstemming bestaat. Zo bijvoorbeeld over de noodzaak om een einde te maken aan kernproeven, het gevaar van atoombewapening van andere landen dan de Verenigde Staten, Rusland en Engeland, en het belang van de oprichting van een gecontroleerde ontwapeningszone in Midden-Europa. Dit alles, aldus Bevan, kan dienen als een stap naar overeenstemming van internationale strekking.

De persconferentie van Bevan begon een uur te laat als gevolg van een belangrijk bericht, dat uit Londen was ontvangen en betrekking had op de binnenlandse politiek in Engeland. Terwijl Bevan de persmensen alleen te woord stond, stelde Gaitskell zich in telefonische verbinding met de Engelse hoofdstad. A.F.P. tekent hierbij aan, dat het belangrijke bericht uit Londen samenvalt met het bezoek van premier MacMillan aan koningin Elizabeth en het vermoeden in welingelichte Londense kringen, dat dit bezoek in verband staat met het uitschrijven van nieuwe verkiezingen in Groot Brittannië.

Hotel Zeebad op Bonaire voor een maand gesloten

Hotel Zeebad „Flamingo-beach Club" zal dit jaar voor een maand lang wegens vakantie gesloten zijn. Van 20 september tot 20 oktober zullen er geen gasten ontvangen kunnen worden in het Bonairiaanse Hotel.

Bij andere informatie bij de heer A. Abraham als vertegenwoordiger van het Bonairiaanse Toeristenbureau op Curaçao verklaarde deze ons dat de manager van het hotel op eigen gelegenheid dit besluit genomen hadden. Hij betreurde dit ten zeerste omdat dit besluit de vordering van het toerisme naar Bonaire in de komende maand niet ten voordele zou komen. Dat men dit besluit kon nemen weet hij aan de monopolie-positie van de manager.

— X —

In Oostenrijk zijn per 1 september 17.000 dienstplichtigen van de lichting 1940 opgekomen.

„Wat Chroesjtsjef straks te zien krijgt"

Naar aanleiding van het aanstaande bezoek van de Russische premier, Nikita Chroesjtsjef, aan de Verenigde Staten, wijdt de „Amigoe" vandaag op pagina 3 een fotopagina aan dit bezoek onder de titel: „Wat Chroesjtsjef straks zoal te zien krijgt".

Enige grote staatslieden samen op één plaat te Parijs. V.l.n.r.: M. M. Houghton, ambassadeur van de Verenigde Staten te Parijs; Christian Herter, minister van buitenlandse zaken van de Verenigde Staten; president Eisenhower, generaal De Gaulle, Hr. Alphand, de Franse ambassadeur in U.S.A.; premier Debre en minister Couve de Murville.

JANACEK-kwartet treedt op CURACAO op

De Voorzitter van de Curacaosche Kunstkring deelt ons mede., dat het beroemde JANACEK Kwartet op woensdag 16 september as. hier za optreden met een programma van kwartetten van Haydn, Smetana en Dvorak.

De leden van dit kwartet zijn: JIRI TRANICEK, geb. in 1925 eerste viool (speelt op een Antonio Stradivari 1695), ADOLF SYKORA geb. 1931, tweede viool (speelt op een Giovanni Maggini 1620), JIRI KRATOCHVIL, geb. 1924, viola (speelt op een Jacob Tiefer 1733 en KAREL TRAFKA, geb. 1921, Doctor in de Muziekleer, violoncel (speelt op een Sanctus Seraphin 1707). Dit kwartet is voortgekomen uit het Conservatorium van Brno (Moravie) uit de klasse speciaal van kamermuziek, aan het hoofd waarvan stond Prof. Vasa Cerny.

De naam JANACEK werd gegeven ter eere van de meester der Tsechische nationale muziek.

Een bijzondere eigenschap van dit kwartet is, dat het alle werken uit het hoofd speelt.

De „Morgenpost" van Berlijn noemde dit kwartet een ensemble van kamermuziek op een hoog wereld niveau.

Het bestuur van de Sociedad Bolivariana was zoo welwillend het lokaal van die vereniging aan het Bolivarplein op Scharloo voor dit concert ter beschikking van de Kunstkring te stellen.

De voorverkoop van toegangskaarten ad f 5.— (f 3.50 voor Kunstkringleden) in Boekhandel Salas, vangt aan op maandag 14 september, de eerstedag uitsluitend voor Kunstkringleden, de daarop volgende dagen ook voor niet-leden.

Met het oog op het geringe aantal zitplaatsen is het geraden, dat ieder, die dit uitstekend kwartet wenst te horen, zich van te voren van zijn plaats verzekert.

Politieberichten

Gistermiddag om half twaalf wilde een brievenbesteller een bewoner van een pand op Piscaderaweg verblijden met een brief. Hij is echter niet tot bij dat huis gekomen, want een aldaar wonende hond versperde hem de weg en begon luidkeels te blaffen. De man begon de hond met stenen te bekogelen. Dit nam de eigenaresse van de hond blijkbaar niet, want die heeft zich vervolgens bij de politie beklaagd. ■ Gisteravond tegen zes uur raakten twee vrouwen in de Walbeeckstraat aan het vechten. De oorzaak lag in het feit dat een van de vrouwen tijdens reparatie werkzaamheden, die verricht werden aan haar woning en die van haar buurvrouw, de afrastering tussen beide percelen, in haar voordeel had verplaatst. Dit nam de buurvrouw niet en begon met stukjes ijzer te gooien. Een van de stukjes ijzer raakte ongelukkigerwijze een kind. Beide vrouwen zijn naar de recherche verwezen. ■ Gisteravond om half acht is assistentie gevraagd aan de Usaraweg. Daar vertelde een vrouw dat haar man onder invloed van drank was thuis gekomen en haar wilde slaan. Dat dit niet overdreven was kon de politie zelf constateren want toen zij tot de vrouw sprak kwam de man woedend en in een bokshouding tegen de vrouw binnen. Voor goede gang van zaken is de man naar de wacht meegenomen ter ontnuchtering. ■ Gistermorgen tegen tien uur stak een vrouw de Rouvilleweg over en lette daarbij niet voldoende op het verkeer. Ze is door een personen-auto aangereden. De vrouw klaagde over hoofdpijn en is onder doktersbehandeling gesteld.

C.C.C.-kwartiertje

In het CCC-kwartiertje van hedenavond zal P. van Aken aan de hand van een speciale uitgave van WIKOR (een kunsttijdschrift voor de jeugd) spreken over de Jeugd van Nederlandse Antillen. De speciale editie van WIKOR was geheel gewijd aan Suriname en de Nederlandse Antillen. Zoals gewoonlijk kunt U het CCC-kwartiertje over de CUROM beluisteren om kwart over negen hedenavond.

Opleiding hotelpersoneel nieuw hotel op Bonaire

Naar wij vernamen zou er ook onder de Bonairianen op Curacao belangstelling bestaan voor de opleiding voor het personeel voor het nieuwe hotel.

Deze opleiding zal ter hand genomen worden zo gauw men met de bouw van het nieuwe hotel begint. Binnenkort komen daarvoor deskundigen uit Amerika over. Reeds nu kan men zich opgeven voor deze opleiding, die waarschijnlijk op Puerto Rico gegeven zal worden. Gegadigden kunnen zich daarvoor melden bij het Bestuurscollege van Bonaire.

Expansie van de Nederlanden van 1845 zet zich voort

De Nederlanden van 1845, op Curaçao beter bekend onder de naam Fatum heeft naar wij vernemen 85% van het aandelenkapitaal verworven van de Halifax Insurance Company, de oudste verzekeringsmaatschappij in Canada.

In 1809 werd deze in Nova Scotia opgericht. Reeds eerder verwierf De Nederlanden zich een meerderheidsbelang in de Commercial Life Assurance Company of Canada. Dat gebeurde drie jaar geleden. Door deze expansie gaat dit Nederlandse assurantie-concern een belangrijke plaats innemen in het Canadese verzekeringswezen. De Nederlanden van 1845 is nu werkzaam in Azie, Australie, Afrika, Noord-Zuid--en Midden Amerika en in Europa.

Belgisch parlementslid naar de Ned. Antillen

Het Belgische katholieke parlementslid en oud-minister van binnenlandse zaken Brasseur zal deze maand op uitnodiging van de regering van de Nederlandse Antillen een bezoek aan Curaçao en Aruba brengen.

Brasseur reist naar Willemstad na in Mexico in opdracht van het Belgische ministerie van buitenlandse handel een studie te hebben gemaakt van de oprichting van gemengde Belgisch-Mexicaanse ondernemingen en van de mogelijkheden tot uitbreiding van Belgische uitvoer naar Mexico.

VANDAAG:

Cinelandia, 7.00 en 9.00 uur:
„La Virgen de Coromoto" geheel in het spaans.
Roxy, 7.00 en 9.00 uur:
„Live fast die young" in het engels met spaanse tekst.
West-End 7.00 en 9.00:
„Dodende liefde" (Todliche liebe) 7.00 uur heren — 9.00 uur dames.
Caribe, 8.00 uur:
„La silueta en la ventana". (Shadow on the window).
Royal 8.00 uur:
„Pluma Roja" (Seminole).
Societeit - P.S.V.:
20.30 uur: Canasta drive in het Quarantianegebouw Mundo Nobo.
Cultureel Centrum Curaçao:
De wereld van Albert Schweitzer.
Muziekvereniging „Emmastad".
20.30 uur: Concert van grammafoonplaten in de Shell Golf Club.

MORGEN:

Cinelandia 7.00 en 9.00:
„La Virgen de Coromoto" geheel in het spaans.
Roxy, 7.00 en 9.00 uur:
„Souvenir d'Italie" (Hasta siempre Italia) in het italiaans met spaanse tekst.
West-End 7.00 en 9.00:
„Dodende liefde" („Todliche liebe") 7.00 uur Dames - 9.00 uur heren.
Caribe, 8.00 uur:
„The wayward girl" in het engels met spaanse tekst.
Royal, 8.00 uur:
„Pancho Lopez."
Cultureel Centrum:
„Der Apfel ist ab" in het duits met ned. onderschriften.

Amsterdamse Beurs

Over de gehele linie waren de internationale waarden vandaag bij een geringe affaire in herstel. Over het algemeen werd op hogere openingskoersen in Wallstreet vooruit gelopen. Ook de Scheepvaarten konden zich goed herstellen en van de Cultures was Deli vast. Staatsfondsen eerder iets gemakkelijker.

Kon Olie 165.75
Unilever 640
Philips 643 5 8
Philips Pref 245
AKU 375
Scheepvaart Unie 143 3 4
KNSM 163 3 4
KPM 130
Ned Handelmij 247
Nat Handelsbank 166
HVA 151
Amsterdam Rubber 99 3 4
Deli Mij 173
3% Nederl '47 93 5 16
HAL 164
Walvisvaart 115
Amsterdamse Bank 326
HBU Cert 250 1 4
Billiton 2e 335 1 2
Overzeese Gas —
Borsumij 74
Lindeteves 143
Rotterd Bank 303
Curacaose H Mij —
W M Muller 323
KLM 125
Hoogovens 570
Nievelt Goudriaan 141 3 4
Excelsior 144 3 4
Ant Brouwerij 220 1 4
Rott Lloyd 153 1 2
Stokvis R S 181 3 4
Lening Ned Ant 100 1 16
Bank Ned gem 4 1 2% '58 59 100 1 16
Bank Ned gem 6% 1957 111 1 2
Bank Ned gem 5 1 4% 1958 105 1 4
4 1 4% Nederl 1959 99

ANP-CBS-Beursindices:

Intern Concern	446.14
Industrie	227.85
Scheepvaart	156.95
Banken	188.16
Indon Fondsen	136.97
Algemeen	309.78

Jubeldag voor de Fraters

Vandaag, 8 september, vieren 24 fraters het zilveren feest van hun inkleding in de congregatie der Fraters van Tilburg.

Van die 24 zijn er 2 werkzaam in Indonesië, 2 in Suriname, 3 op Curaçao en 1 bereidt zich aan de universiteit van Cork in Ierland, voor op zijn taak in Afrika. We verheugen ons natuurlijk met al die jubilarissen, maar onze bizondere belangstelling gaat toch uit naar de drie, die hier werkzaam zijn.

Frater Elogius werd geboren in Utrecht op 7 januari 1917. Als Frater is hij werkzaam geweest op „Huize de la Salle" een internaat voor de-ziele voogdijkinderen. Hij kwam op Curaçao aan op 23 juni 1957 om er werkzaam te zijn op Scherpenheuvel en verhuisde in februari van dit jaar met z'n jongens naar „Huize San Fernando" op Soto.

Frater Heribald Westerburger werd geboren in Tilburg op 24 juli 1917. Als student had hij een zeer bizondere belangstelling voor alle vakken die nuttig zijn voor het B.L.O. en hij haalde op dat gebied verschillende bevoegdheden. Op 14 januari 1946 arriveerde hij op Curaçao en na op verschillende scholen werkzaam te zijn geweest o.a. ook op Bonaire en als Hoofd op Salinja, kreeg hij de leiding van de Centrale St. Janschool op Barber op 26 april 1952. Dat hij daar met succes werkt blijkt wel uit het feit dat deze school begon met 4 klassen en er nu 14 heeft, en dat de resultaten van de verschillende toelatingsexamens, die de leerlingen van de 7e klas maken zeer goed zijn

Frater Dismas Taalman werd geboren te Zwolle op 8 october 1917 In Nederland was hij o.a. ook werkzaam bij het B.L.O. te 's-Hertogenbosch. Op 9 mei 1947 kwam hij op Curaçao aan, waar hij op verschillende scholen als Hoofd fungeerde Ook was hij voor 't Wit-gele Kruis een zeer gewaardeerd secretaris Sinds 14 febr. van dit jaar is hij hoofd van de St. Vincentiusschool Zijn voorliefde gaat uit naar de muziek. Als leider van een jongenskoor en als directeur van het mannenkoor van „San Mateo" heeft hij zeer goede resultaten bereikt. De zeer mooie Goede-Week uitvoering ligt nog vers in ons geheugen. Ook voor de radio is hij geen onbekende.

Ofschoon deze Fraters al een mooie staat van dienst hebben, mogen we nog meer van hen verwachten, want nu pas zijn ze de vruchtbaarste periode van hun leven ingetreden.

Moge de goede God hen zegenen met frisse moed, blijde opgewektheid en een groot vertrouwen in de toekomst van de Curaçaose Jeugd. **En** als we nu over 25 jaar een flink **aantal** Curaçaose **Fraters** hebben kunnen zij wel gaan rusten.

Het feest wordt a.s. zondag gevierd. Op die dag zal er voor vrienden en belangstellenden gelegenheid zijn de Fraters te feliciteren op het St. Thomas-College van 17.00 — 18.30.

Groei Maria-Congregatie Playa (Bonaire)

De Maria-Congregatie op Bonaire die reeds meer dan honderd jaar bestaat, mag zich nog steeds in een biezondere belangstelling verheugen. Laatst had er in de parochie-kerk op Playa een plechtigheid plaats, waaronder een twaalftal meisjes hun opdracht (ofrenda) deden.

—x—

Een vierhonderdtal mensen liepen verwondingen op toen de politie in Calcutta met gummistokken demonstranten uiteenjoeg die protesteerden tegen de voedselpolitiek van de Westbengaalse regering.

OPENING RECLASSERINGSWEEK . . . .

(Vervolg van pagina 1)

staat met de kinder- en zedenpolitie, evenals met de andere instanties en organisaties, die op Curaçao hun krachten wijden aan het jeugdwerk en de jeugdbescherming. Voorzover nodig wil ik van deze plaats iedereen van de Regering en Eilandsbestuur tot de minste burger, oproepen om aan al deze instanties de grootst mogelijke steun te blijven verlenen.

Eveneens riep de Gouverneur op tot steun om te komen tot een tehuis voor daklozen, waardoor ook het werk van het opvangen van ontslagen gevangenen (zoals van de andere eilanden) vergemakkelijkt zou worden.

Met genoegen verklaarde de gouverneur de week voor geopend waarna hij een cheque aan de voorzitter van de Stichting overhandigde.

Vervolgens voerde ook de nieuwe minister van Justitie R. J. Isa het woord.

„Wie mag de eerste steen werpen", aldus de minister, „naar hen die een misstap begaan hebben en die zo dikwijls na hij straf als paria's gemeden worden in de maatschappij. Daarbij wees de minister er op dat velen van hen het slachtoffer geworden zijn van hun omgeving, van de gemeenschap. „Wie is er niet medeplichtig aan de moeilijkheden van de ontspoorde jeugd, door het grote gebrek aan ontspanningsmogelijkheden?", vroeg de minister zich af. Daarom bracht hij de dank van de Regering over voor het werk van de Reclasserings, die niet langs de weg timmert.

De minister sprak de hoop uit dat de reclasseringsweek tot resultaat mag hebben dat het werk der Stichting meer steun zal ondervinden in de toekomst. Met de woorden Moge Gods zegen rusten op Uw Werk" besloot hij zijn toespraak.

Alvorens de pauze begon bracht Pater v.d. Vaart dank aan de sprekers die deze klopjes op de rug gegeven hebben voor de medewerkers van de reclassering.

Na de pauze werd de film over het leven van dr. Albert Schweitzer vertoond, die hedenavond voor het laatst te zien zal zijn in het Cultuur Centrum. We kunnen uiteraard iedereen aanraden deze film te gaan zien, hoewel geen reclasseringsfilm een beeld geeft van een zeer sociaal voelend mens, die Schweitzer immer is.

EMMASTAD

Wachtdiensten
Shell Curacao N.V.
Telegram Afdeling
kantoor open 07.00 - 23.00 tel. 2307
A. G. Treling 23.30 - 07.00 " 2167
b.g.g. " 2400

Afdeling Personeel
H. D. Wilsoe, P. L. Jansenstraat 13, tel. 0-13453
B.g.g. nadere inl. tel 2400

Materialen Dienst
H. C. Engelsman

Rederij Scheepsagentschap
H. Dania tel. 3693

Theater Asiento
„Slim Carter".
Toegang uitsluitend voor introducees.

Nachtdiensten Botica's:
Oranjestad: Botica del Pueblo, telefoon: 1253.

WAT CHROESJTSJEF STRAKS ZOAL TE ZIEN ZAL KRIJGEN

Nikita Chroesjtsjef

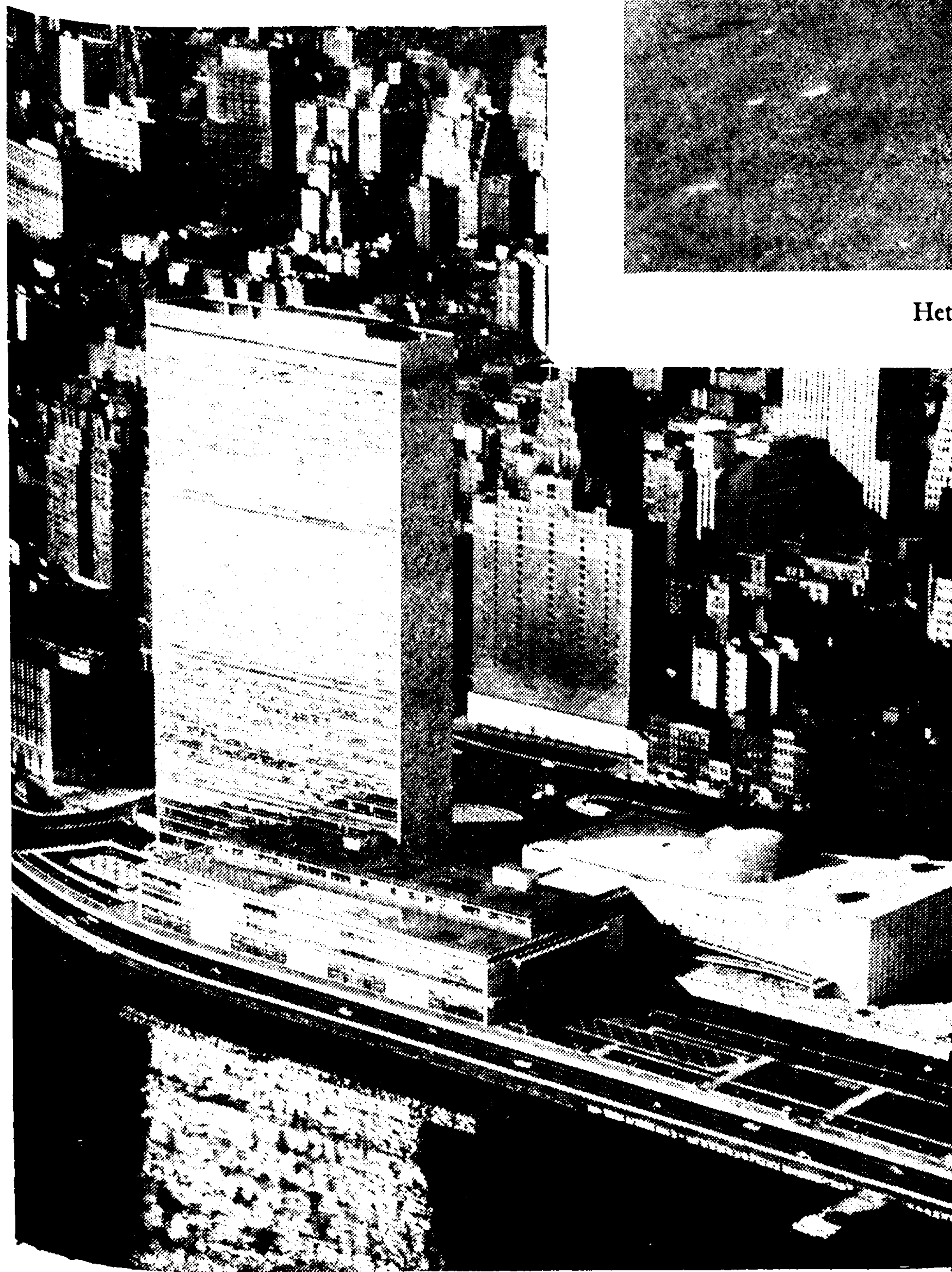
Het Capitol te Washington

Het befaamde vrijheidsbeeld

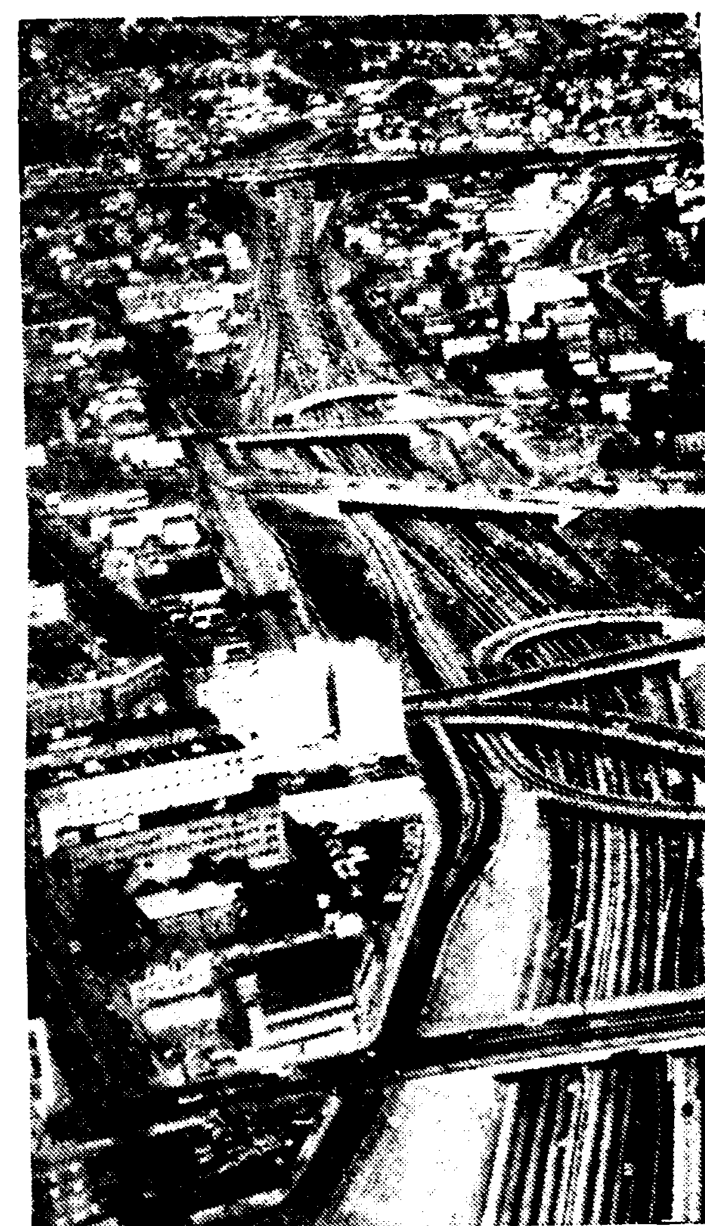

Het gebouw der Verenigde Naties

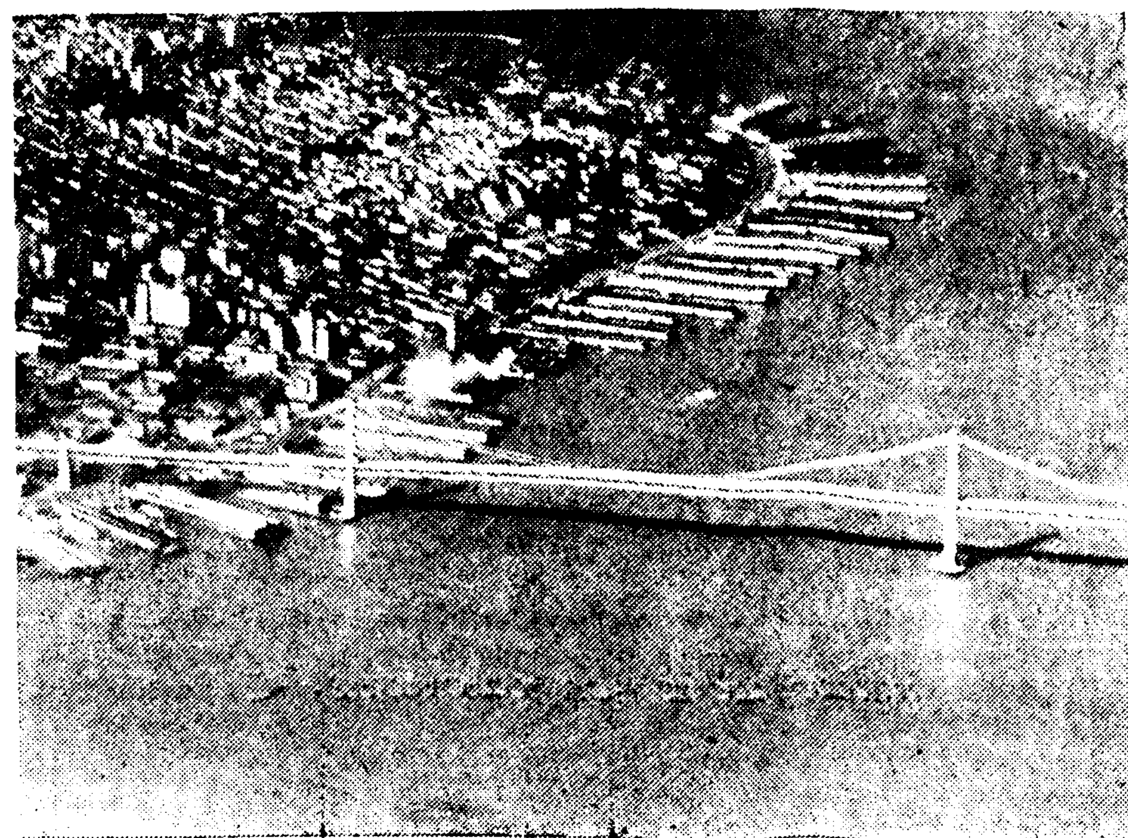
De city of New York

De enorme verkeersstad, Los Angeles

De Amerikaanse arbeider

De wereldberoemde brug van San Francisco.

De Amerikaanse student

Het oude slot Charlottenburg is gerestaureerd

Westberlijners verdienen goed geld

„Eeuwige Roem" in de Sovjet-sector

(Van een bijzondere correspondent)

Wie naar Berlijn vliegt, om verder „oostwaerts te riden" moet snel kiezen. West-Berlijn lijkt een dam van puur materie, opgeworpen tegen het verder oostwaarts gepreekte materialisme. De passant die er toevallig op de dag dat Oberbürgermeister Ernst Reuter 70 jaar geworden zou zijn, kon, in de avondzoelte drinkend van een Berliner Weisse (ohne Schuss), lezen wat de huidige burgemeester, Willy Brandt, schreef om de „Vater Berlins" te herdenken. „Het is jammer genoeg nog steeds waar, schreef Brandt, wat Reuter als grootste bedenking tegen de toonaangevende figuren in het westen naar voren heeft gebracht. Hij heeft het hun openlijk kwalijk genomen, dat zij zich alleen maar toeleggen op geldverdienen en de bestuurders voorgehouden dat zij verzuimd hebben wat er onder het volk leeft en streeft naar vrijheid, geheel te richten op het herstel van de Duitse eenheid". Het verband tussen die feiten lijkt de passant wat moeilijk na te gaan, zeker à bout portant. West beklaagt Oost van uur tot uur, maar lijkt niet bijster gebrand op overkomst en masse, i.v.m. de eigen arbeidsmarkt. Op één avond herhaalde zich tweemaal de waarschuwing: „Ga voor een stukje nooit alleen naar Oost. Wie dat doet, staat met één been in Siberië." Maar het geldverdienen in West is heel evident. West-Berlijn heeft alles. Man hat's geschafft. Men kan eten en drinken wat men wil. Mercedes en Kharman Gia spelen duurbetaalde rollen in het neurotisch verkeer op de Kurfürstendamm. Want de „Kudamm" is verbouwd als een welgedane boulevard, met als wachter uit een ver verleden de toren der Gedächtniskirche, die te zijner tijd en gedachtenis door een moderne kerk vervangen zal worden. Hilton Berlin is nóg groter en luxer dan Berlin Hotel, waar men zonder Kravatte ook niet binnen hoeft te lopen. Het Hansakwartier, gecreëerd door een uitgelezen team van internationale architecten, is precies geworden wat men er van wilde maken: een riante woonwijk, model voor een moderne westerse metropool. Architectonisch knap zijn zeker ook het Schillertheater, efficiënt en strak, en de befaamde Congreshal, geschonken door Amerika en wellicht daarom zó vrij van vorm dat men er wat schoorvoetend omheen moet lopen, alvorens er het minimale begrip van te krijgen, dat voor een redelijke waardering gewenst lijkt. En ook het verleden — let wel, het gróte verleden! — heeft zijn deel gekregen. Het oude slot Charlottenburg is hersteld tot een noest stuk pruisische barok, in ijverige vergeefsheid hakend naar de charme van Versailles en van park meer overhellend naar woestijn, naargelang men het diep weggescholen mausoleum van koningin Louise dichter nadert. Maar amper is men weer weggedwaald van deze met angstvallige zuinigheid tot het leven teruggeroepen feodaliteit, of men ziet ook de arbeiderswijken, zindelijk en redelijk op rij gezet en weer domineert van alle kanten de al iets buiten haar oevers neigende City, waar bedrijfspanden streven naar hoogterecords, met een nieuwe Osram building (24 verdiepingen) als voorbije titelhouder in de steigers.

Eigenlijk is er in dat geldverdienende West, met bruinverbrande bouwers nog alom aan de slag, maar één gebouw, dat een schaduw vooruitwerpt. Niet omdat het niet „tüchtig" zou zijn, integendeel, het is pompeus van flinkheid, maar het is meer: het is bars en kenbaar uitheems. Het dateert uit 1945 en verkleint de twee tanks die ervoor staan tot genoeglijke dinky toys. Toch moeten het de eerste tanks zijn geweest, die de bevrijding van Berlijn zijn aangevangen en zoals overal elders, hebben de Russen ook hier, nog voor de beslissende verdeling van de stad, in allerijl een eremonument voor zichzelf opgericht. Zo is het nu een enklave in West-Berlijn, met Russische wachtposten in natura op de stoep, gekleurde schertsmannetjes overigens tegen de wachters in beeld op de plompe zuilen: kolossen met helmen en de bajonet op het geweer, in de vertrouwde stijl: van veel brons giet men [illegible] beelden. Onwillekeurig wekt zo'n dom en overtrokken monument nieuwsgierigheid. Wat bezielt iemand om zoiets te doen? Is het alleen maar eigenwaan? Is het wat jongens doen met vlagje spelen: het haastig en nadrukkelijk bevestigen van het verste punt, waar men gekomen is?

Er blijkt, bij enige bezinning, een snelle methode om de grens van West naar Oost te overschrijden. Men neme slechts de U bahn. Een kaart in het eerste beste station leert dat de aloude Potsdamerplatz al Oost is. Waar zal men het dorstige hart beter met Berliner Kindl kunnen gerieven, dan op dat befaamde plein? Voor 35 Pfennig hoeft men niet lang te wachten. Het zijn slechts enkele stations van de métro. Als men uitstapt, merkt men, nog onder de grond, een verschil. Het is de reclame. Sex ontbreekt.

Er wordt uniform geadverteerd met sportfestijnen voor het volk en een expositie van kunst uit Vietnam. Er valt echter pas een klap als men het hoofd boven het ondergrondse station uitsteekt. Daar staat men op het gras tussen de stenen. Rondom staan uitgebrande gebouwen: verkoolde reuzenbalken dragen nog steeds doorgeknikte étages, waarin het leven nu al 15 jaar geen leven meer is. In de film begint het op zulke momenten meestal te regenen. Hier ook. Alles is nu compleet en afgelopen. Het plein is geen plein meer. De zonengrenzen zijn bewaakt van twee kanten. Jongens in blauw van West, jongens in groen van Oost. Zij kijken wat achterdochtig uit het wachthuisje als iemand belangstelling toont voor een zwartgeblakerd opschrift op een ronde massieve gevel, die geen geheim meer kan maken van 15 uur brand en 15 jaar regen „Museum voor Volkerenkunde" zegt de gevel en het lijkt weer een ironisch grapje uit een film noir. De camera draait nu een zijstraat in, voor een flash-back Het is, zeggen wij, 1910: het moet een straat zijn van deftige allure. Gearriveerde Lebemänner verlaten met bijna Franse tred de zorgvuldig gewassen treden van hun op uitstekende beleggingen gefundeerde patriciërshuizen Een close up van een witte handschoen op een koperen deurknop lijkt wel passend. Nu groeit het gras er tot kleine rijpe aartjes. Er wordt slecht gewied en nooit gelopen. — De SS heeft hier tot het laatst gevochten, zegt een jongeman, die bij de tram werkt. Hij spreekt slecht Engels en steekt dat niet onder stoelen of banken. — „Damals," zegt hij, „was I in the army. I had a good time." Wij gaan met zijn tram terug naar West. Wij zijn onvoldaan en nu eerst recht geïntrigeerd.

Een nieuwe dag biedt nieuwe perspectieven. Er is een gids. En men begint ordentelijk bij das Brandenburger Tor. Daar staan andermaal wachtposten en binnen zit een dame, die alles weet. Zij vertelt temidden van duizenden brochures, die men gratis mee mag nemen, hoe das Tor hersteld is door Oostberlijnse metselaars en waarom uit de in West Berlijn uit nieuw koper gedreven Quadriga de Duitse adelaar verwijderd is. En zie, als zij met helle stem haar verhaal heeft voltooid, ontstaat een graaiend rondgaan der gasten. Men neemt het nieuwe 5 jaren plan der Deutsche Demokratische Republik in het Engels — „We know what tomorrow will bring" — en een aantrekkelijke schendbrochure over Nazi diplomaten in dienst van de Bondsrepubliek met 69 namen [illegible] werkanalyses van tijdens de oorlog [illegible] is meer. Er zijn krantjes met nieuws, onopvallend geïllustreerd met pin-up girls en starlets en het is een tikje beschamend te moeten [illegible] dat die wat zielige bloterikjes een [illegible] zijn bij sommige pu[illegible] van West. een misschien wel goede greep naar een wapen [illegible] over naar huis [illegible]. Gelukkig is er ook een mijnheer die aan de duizenden brochures niet genoeg heeft. Hij vraagt naar boeken en [illegible] onder de toonbank met een [illegible] glimlach van de juffrouw. [illegible] moet Hitler verbrand zijn. Wie naar buiten loopt en rechts af [illegible], ziet een vierkant stuk cement tot een [illegible] driehoek gekanteld de lucht in steken. Het is een stuk van de bunker waarin Herr Schikkelgrueber opdracht gaf met Eva Braun verbrand te worden. Er tegenover staat nog steeds een groot leugenbureau van Herr Goebbels overeind, evenals een eind verder — mirabile visu — de volledige gebouwen der voormalige Luftwaffe. Maar wij moeten terug. De gids wacht „Unter den Linden". Ze staan er echt weer: nieuwe lindebomen waarvan de bloesem al verwaait. En van de Franse ambassade rest nog steeds alleen een balcon: sierlijk en als symbool voldoende. Twee gebouwen „Unter den Linden" zijn méér dan voldoende. Zij wekken de eerste reminiscentie aan het enklavemonument. Zij zijn gewoon te groot.

Het eerste is het gebouw der Freie Deutsche Jugend, behangen met vlaggen en drukbezocht, wellicht door Weense Festivalgangers, die, voor de passant, evenals de Soldaatjes in West, tot bescheiden insecten gereduceerd lijken. Het tweede monsterpaleis is de Sovjetambassade, een décorbuilding, waar men aardig wat vrije volksgenoten in kan laten schuilen als het regent.

En her en der verspreid tussen puin en eindeloze zwarte uitstalkasten van wat eens huizen waren en nu weer huizen hadden kunnen zijn, staan historische monumenten ontluisterd, maar duldzaam door de eeuwen. De oudste kerk is bij ons weten de Nikolai. Zij blijkt gesloten. De Rijksdag — wie denkt niet even aan Marinus van der Lubbe? — zal echt herbouwd worden. Maar dat heeft de tijd. Wij moeten voort. Wij moeten oostwaarts rijden. Want ge weet het al uit de verhalen. Daar is een pendant gebouwd van de Kurfüstendamm, vijfhonderd meter korter nog, maar niettemin een allee, de Stalinallee, want kameraad Dzjoegasjwili staat hier nog overeind. En ja: daar komen reeds grijze kazerneflats, ontworpen door een Russisch architect, een bocht naar links en ge zit op een brede weg, aan weerszijden bebouwd met ál eendere en eendere geel betegelde flats, met duizenden en duizenden ál eendere raampjes en onderin winkels, keurig op rij als Volks Eigene Betrieben, die hun plaats weten. Er is zowaar een café met een terras, het eerste en wellicht het laatste. Wij zouden daar zo graag eens breed gaan zitten, want de huren zijn hier laag hebben wij gehoord en wij willen ook wel eens met een bewoner van gedachten wisselen, bij voorkeur een communist, maar wij kunnen er geen vinden: Das ist nicht jedermann's Einsicht, hier, verstehen Sie?

Maar er is meer. Wie vraagt zal immer krijgen. En wie het té grote niet begrijpt zal tot monsters geraken. Wij rijden oostwaarts naar buiten. Wij rijden naar Treptow. Het oude Treptowpark, dat wisten wij reeds, is thans een kerkhof waar 7000 russische soldaten begraven liggen. Wij lopen tussen hoge beukenhagen en kijken links aan het eind daarvan. De aanleg is voorbeeldig. Russische populieren en treurberken, gladde gazons. Een geweldige entrée van roodkoperen, gestreken vlaggen. Daarop de profetie van „Eeuwige Roem" voor de dappere Sovjetsoldaten, die een einde maakten aan het fascisme. En dan het uitzicht op een nieuw park met 5 metalen ringen boven evenzovele massagraven. Rechts en links terzijde in 10 grote, slecht uit witte steen gehouwen tafrelen het verloop van de oorlog, voorzien van 10 citaten in goud, als waren het geboden, alle (nog) van J. Stalin, rechts in het Duits, links in het Russisch. En — men begint de regie te kennen — dat loopt uit op een climax: een immense heuvel met gras begroeid, waaronder de zwaarst gedecoreerde strijders mogen rusten en waarop een bouwwerkje staat — want kapel mogen wij niet zeggen — benevens een monstrueus stuk brons voorstellende een soldaat die een kind draagt. Het beeld is zo groot, dat het op de lachspieren werkt. Er is voorbijgestreefd aan de menselijke dimensie en dat doet men niet ongestraft als men alleen maar mens wil blijven. Zo is het ook in het koepeltje, na het bestijgen der vele treden. Er is een lelijke wandschildering en bovenin een rozet voorstellende het Kreml met het Russische woord voor overwinning eronder. Het is een imitatiekapel en de soldaat is de toren. Er is geen enkel kruis. Als wij teruggaan loopt een klas langs de Russische Stelles. De meester heeft een sikje à la Lenin en kent Russisch. Hij vertelt van de oorlog in het Duits. Jongens en meisjes van een jaar of 14 kijken verveeld toe. Twee meisjes in groene fietsbroekjes hebben een hoela hoep. Zij staan ter zijde van het ronde massagraf der luchtmacht en draaien plichtmatig. Wij raken het filmrijm niet meer kwijt vandaag. En alles is nu duidelijk. De eeuwige roem is nooit begonnen. En leven en dood zijn gelijk hier. In steen en beton, in brons en plastic 7000 moeders hebben vergeefs gebeurd voor [illegible]. Maar nooit voor zichzelf [illegible] het leven. Want eeuwige roem is van koper. Maar eeuwig licht een mysterie.

Het nieuwe Hilton-hotel in West-Berlijn.

—■—

—. Een 46 jarige arbeider in de Westduitse stad Goeppingen, Hoeflen, heeft in vijf jaar tijds een eenpersoonsvliegtuigje gebouwd, waarmee hij triomfantelijk een vlucht heeft gemaakt boven de fabriek waar hij werkt. Het toestelletje is uitgerust met een Volkswagenmotor.

Nederlands tennisspeil nog nimmer zo laag geklasseerd als thans

K.N.L.T.B. wil desondanks toch blijven paraderen op internationaal podium

Diemer Kool, Van Lennep, Kea Bouman, Henk Timmer, dr Van Swol. Misschien zeggen deze namen de lezer niets. Misschien is het bij u precies als in Nederland, waar de gehele sport begint en eindigt bij [illegible]. Daarom ter verduidelijking: de personen, die schuil gingen achter bovengenoemde namen, waren tennisspelers(sters). Tennisfiguren van internationale faam. Tennisfiguren, die op sportgebied konden worden beschouwd als puike ambassadeurs voor Nederland. Davisbeker. Wimbledon. Nederland telde mee. Men hield terdege rekening met de spelers en speelsters, die uit Nederland kwamen.

Dat was in de tijd, toen het tennisspel nog uitsluitend werd beoefend door mensen uit wat men toen noemde „de hogere kringen". Niet alleen in Nederland, maar overal elders. Tennis was een exclusieve sport en Nedrland speelde daarin een voorname rol.

Nederland heeft in de meeste takken van sport een belangrijke rol vervuld, zo lang die sporten nog jong waren. Jong betekende tevens: nog niet ontwikkeld. Nog niet beheerst door trainers en trainingsvoorschriften. Een spel, dat men speelde voor zijn eigen plezier en vooral niets meer dan dat.

Het is evenwel met tennis gegaan gelijk met de meeste takken van sport. De mensheid in al haar verscheidenheid heeft er zich meester van gemaakt. Een groot geluk voor die mensheid. Niemand zal dat ontkennen. Arbeid, arbeidsvrede, heel de samenleving is heden ten dage, naar wij stellig menen, alleen mogelijk dank zij goeddeels de sport.

De Arbeiderssportbond in Nederland [illegible]te ook tennis op zijn programma. In Amerika oefenden in vrije uren de ballenjongens en werden topspelers. In Australië zorgde de overheid, dat er in tal van steden tennisbanen kwamen, waar de jeugd vrije toegang had om er het spel te leren.

Tennis werd, evenals bijvoorbeeld voetbal en rugby en cricket, een „volkssport". Over de gehele wereld en ook in Nederland.

Nu is het merkwaardige, dat Nederland in vrijwel alle takken van sport aanzienlijk aan betekenis heeft verloren, zodra deze een „volkssport" werden.

Misschien echter is dat toch niet zo merkwaardig, als het wel lijkt. Onherroepelijk immers moet de benaming „volkssport" worden gekoppeld aan professionalisme in alle denkbare vormen. En in het algemeen is de Nederlander te nuchter om heel zijn toekomst te bouwen op beroepssport. De studie heeft bij hem voorrang. Studie van economie, van handelskennis, van vreemde talen.

In tegenstelling bijvoorbeeld met de Hockeybond heeft de Koninklijke Nederlandse Tennis Bond deze overgang van exclusieve naar volkssport volledig aanvaard. Meer dan volledig zelfs. De KNLTB immers heeft niet gerust, aleer elke vorm van „wild tennis" was uitgeroeid.

Op dit ogenblik is het zo, dat iedereen, die ergens een tennisbaan huurt, automatisch lid is van de KNLTB. De directies van die banen zijn aangesloten, de banen zijn derhalve aangesloten en iedereen, die op deze banen gaat spelen wordt automatisch aangesloten. Precies eigenlijk als bij de Koninklijke Nederlandse Schaatsenrijdersbond. In zekere zin zelfs gaan die KNSB en die KNLTB hand in hand, want schaatsenrijden doet men immers in de winter op ondergespoten tennisbanen!

De KNLTB heeft misdien een zeer groot aantal werkende leden. In getalssterkte behoort de KNLTB zelfs tot de vooraanstaande sportbonden, ofschoon hij uiteraard nog verre wordt overtroffen door de KNSB.

Er wordt dus onder de supervisie van de KNLTB in Nederland braaf en veel getennist. Dat wil zeggen, er wordt alom geducht tegen een tennisbal geslagen met een echt racket. Maar slaan tegen een tennisbal wil nog niet zeggen, dat men tennist. Al te zeer toch is tennis een genoeglijkheidsspel. Niet het tennisspel zelf is het voornaamste doel van de talloze clubs en clubjes, doch de genoeglijkheid. Zitten op een terrasje praten, wat drinken, een dansje, een kaartje leggen. En tussen de bedrijven door een partijtje slaan.

Er is natuurlijk totaal niets op tegen. Er is zelfs zeer veel voor. De mensen vertoeven in de buitenlucht en dat is altijd beter dan in huis blijven zitten. Op grond daarvan alleen al zou de KNLTB trots en fier tevreden moeten zijn. Toen de bondsbestuurderen er toe overgingen te ijverig voor de bundeling van allen, die wel eens een tennisracket ter hand nemen, konden zij weten, wat daarvan de gevolgen zouden zijn.

Toch is men verre van tevreden. Men krijgt de indruk, dat die bondsbestuurderen zich van die bundeling heel andere voorstellingen hebben gemaakt. Zij moeten diep in hun hart hebben gehoopt, dat uit die bundeling van zovele krachten gemakkelijker en sneller topfiguren naar voren zouden komen. Amateuristische topfiguren, wel te verstaan. Want die bondsbestuurderen mochten dan getuigenis hebben afgelegd van een zeer brede blik, in feite zijn zij gebleven, wat zij in de tijd van Van Lennep e.a. waren: amateurs in hart en nieren. Mensen, die in de tennissport alleen maar een gezonde hobby zien.

In die verwachtingen nu zijn de bondsbestuurderen teleurgesteld. Nooit tevoren stond het Nederlandse tennisspel internationaal zo laag genoteerd als thans. Lager kan eigenlijk niet. Maar hebben die bondsbestuurderen daaraan zelf niet de meeste schuld?

Zij hebben de massa in een huis gezet, maar zij hebben verder voor die massa niets gedaan. Niets willen en niets kunnen doen, dat zou zijn gevallen buiten het oude begrip „amateurisme".

Voor demonstraties van Wimbledonspelers te Noordwijk heeft de KNLTB geducht in de zak moeten tasten, doch dat ging contre coeur. De „onkostenvergoedingen" waren buitensporig hoog. Zo hoog, dat er dit jaar niets van kon komen. Tegen die vergoedingen en ander uitwassen van het amateurisme hebben de Nederlanders [illegible] internationale conferenties [illegible] heftig geprotesteerd. Internationaal heeft dat niets geholpen, maar nationaal, dus in Nederland, klampte men zich vast aan het oude (en verouderde??) principe. In het buitenland ging daardoor het spelpeil sterk omhoog, in Nederland bleef het gelijk of daalde.

Dehnert heeft (had) aanleg, doch hij beheert een grote firma en dat gaat voor. Maris heeft aanleg, doch moet studeren en dat gaat voor. Dehnert heeft (had) zeker geen ongelijk en Maris ook niet.

Er zijn nog anderen en zij oefenen alleen, als het hun gelegen komt. Als zij tijd hebben, hetgeen soms in weken niet het geval is.

Gelijk. Het grootste gelijk van de wereld. Niemand zal dat ontkennen. Maar wie op deze manier de tennissport beoefent, moet er vrede mee hebben en moet geen hogere aspiraties koesteren.

Helaas ziet de KNLTB dat niet in. De bond doet niets voor de leden. Dat is zijn goede recht. De bond juicht het toe, dat Maris voorrang geeft aan zijn studie. Indien Maris voorrang zou verlenen aan de tennissport, zou de KNLTB hem niet kunnen helpen. Misschien een kleine toelage om enige tijd aan de Riviera te vertoeven en zich daar te bekwamen, maar verder niets.

Ook dat is het goede recht van de KNLTB. Maar dan moet diezelfde KNLTB daaruit de nodige conclusies trekken. En dat nu doet hij niet.

De KNLTB wil namelijk blijven paraderen op het internationale tennispodium. De bond schrijft elk jaar in voor de Davisbeker en de bond organiseert keer op keer landen- en internationale wedstrijden. Het is alsof de KNLTB de ogen sluit voor hetgeen er in het buitenland gebeurt om topspelers te kweken. Het is alsof de KNLTB in het verleden blijft leven.

In de eerste wedstrijd voor de Davisbeker zelfs geen enkele set gewonnen. In een ontmoeting van de Internationale club tegen de Internationale club van Engeland — niet sterker dan een C-ploeg! — geen enkele set gewonnen en verloren met 0—12. In een landenwedstrijd tegen Duitsland, dat zijn sterke spelers thuis hield, verloren met 4—13.

Men moet zich afvragen: wat wil die KNLTB nu eigenlijk?

Wie genoeglijkheidstennis op zuiver amateuristische grondslag propageert of beoefent, moet daarmede tevreden zijn en zich terugtrekken uit het internationale contact.

Wie het internationale contact wenst en de hoop koestert op successen, moet het roer radicaal omgooien. Gelijk vijf jaren geleden de Votbalbond deed.

Voor de KNLTB geldt: het een of het ander.

Een compromis is niet mogelijk.

B. M. SCHILPEROORT

—•—

—. Voor het eerst is in Denemarken kernenergie geproduceerd, hetgeen bleek uit twee stoomwolken, die boven een koeltoren van het instituut voor kernonderzoek te Risoe opstegen. Twee reactors in dit instituut zullen worden gebruikt voor onderzoek betreffende de bouw van reactors voor elektriciteitsproduktie.

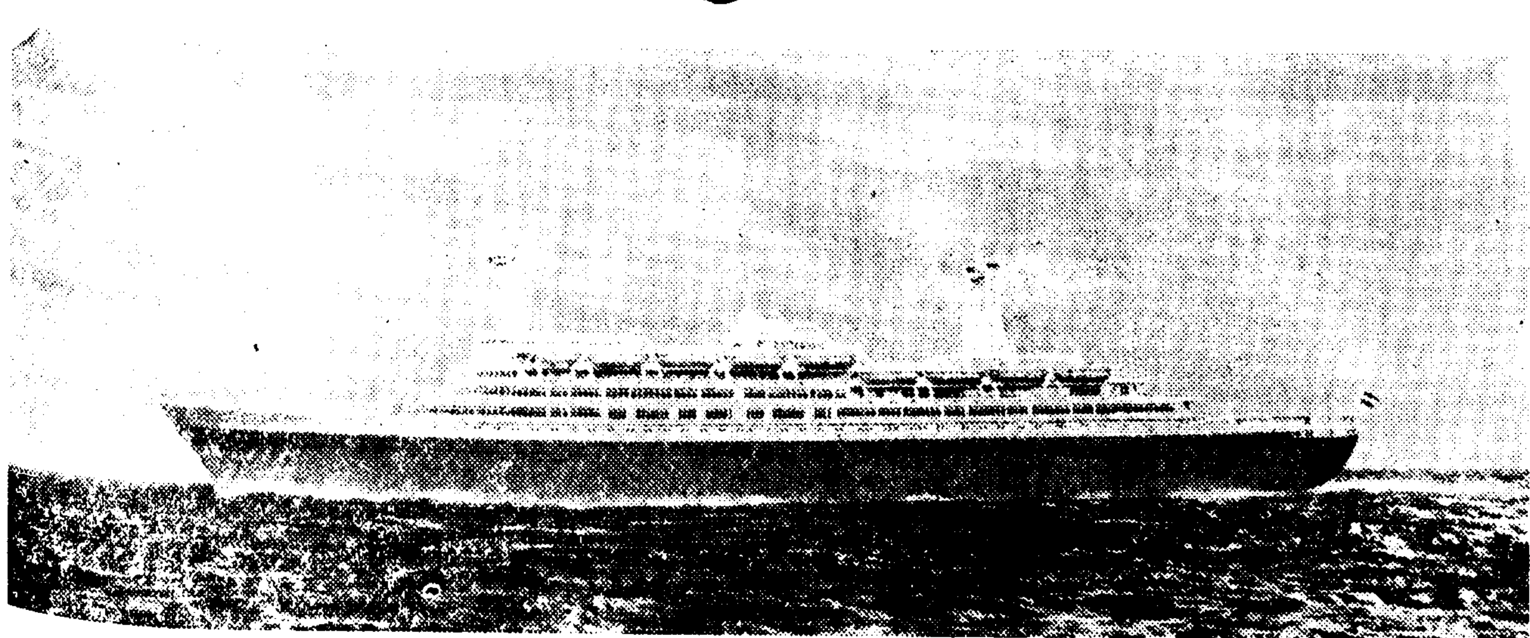
Eric de Noorman - De Zwarte Piraat

59. — Bezorgd ziet Eric hoe de afstand tussen hem en de achtervolgers steeds kleiner wordt. Maar dan grijpt de wind eensklaps in het zeil en sidderend schiet de Draker vooruit, de open zee op. Weliswaar staat er niet veel wind, maar genoeg om het lichte ranke schip langzaam maar zeker een voorsprong te geven op de zwaar bemande piratenschepen. Recht voor de wind laat Eric de Drawar gaan. Er hangt een lichte nevel, die gaandeweg dichter wordt en voor zij het weten zijn zij in een dichte mist verzeild geraakt. Bezorgd kijkt Eric naar het zeil, dat nog slechts flauwtjes opbolt. — Zij zitten nog steeds achter ons aan, Noorman gromt Svein.

Eric knikt en luistert gespannen naar het geluid der riemen van de achtervolgende schepen. Met het laatste beetje gang dat nog in het schip is, verandert hij scherp van koers — Geen geluid nu, fluistert hij. Traag drijft de boot op de golven en drijft langzaam af met de zeestroming. Gespannen turen de vluchtelingen in de witte, haast ondoordringbare muur, maar slechts het gekreun der riemen verraadt de aanwezigheid der piratenschepen. — Bij Thor, Noorman, stoot Svein ademloos uit, — ik hoop dat het je gelukt is. Als ze ons voorbij varen zijn we gered.

TROTS VAN NEDERLAND

Vlaggeschip „Rotterdam" een verborgen verleider

1959: De nieuwste transatlantiker, vooruitstrevend in zijn lijn en uitzonderlijk rijk ingericht.

Holland-Amerika-Lijn zoekt 15.000 nieuwe cliënten

(Speciale correspondentie uit Nederland)

„It's good to be on a well run ship". Met nog meer nadruk dan in het verleden zal de Holland-Amerika-Lijn haar slogan in de States moeten uitdragen en met trots zal zij de Amerikanen, die een onstilbaar verlangen naar het oude Europa koesteren, daarbij kunnen wijzen op het „laatste woord" in de Atlantische passagiersdienst, het stoomschip „Rotterdam" — begin september maakte het vlaggeschip van de Nederlandse koopvaardij zijn maidentrip over de Atlantische Oceaan —, vooruitstrevend in zijn uiterlijke vorm en onwaarschijnlijk luxueus van inrichting.

Straalvliegtuig als grootste concurrent

Want de „Rotterdam" met zijn accommodatie voor 1456 passagiers zal moeten zorgen voor 15.000 nieuwe retourboekingen per jaar, dus voor 15.000 nieuwe klanten in de lijndienst, van wie de meesten geworven moeten worden in de States, waar de H.A.L. met de „Nieuw Amsterdam" reeds een enorme goodwill heeft verzameld. Een zware opgave, want aan de horizon doemen gevaren op, die een in economisch opzicht behouden vaart van de transatlantiker bedreigen. De concurrentie van de buitenlandse maatschappijen bijvoorbeeld zal in de komende jaren groter worden. Italië brengt dan zijn „Leonardi da Vinci" in de vaart, Frankrijk zijn „France", de Verenigde Staten zullen een zusterschip van de „United States" op stapel zetten en ook Engeland heeft nieuwbouwplannen voor de Cunard Line. Duitsland is intussen al druk doende om met de ex-Pasteur, waaraan voor 100 miljoen gulden verbouwd werd, zijn oude positie in het oceaanverkeer terug te winnen. In Amerika tenslotte lopen nog steeds mannen rond als Detwiler en Cantor, die tekeningen in hun zak hebben van grote oceaan-ponten voor goedkoop massavervoer.

Maar een groter gevaar dan al deze mededingers bij elkaar is het luchtverkeer: de Comets en de Boeings, de straalvliegtuigen, die nu al een klein jaar over de oceaan een passagiersdienst onderhouden met een bezettingsgraad van tegen de 100 procent.

Het straalvliegtuig ontpopt zich meer en meer als de belangrijkste tegenstander in de strijd om een zo groot mogelijk aandeel van het Amerikaanse toeristenvervoer naar Europa. Gelukkig wordt de „markt" steeds groter. Elk jaar willen er 80.000 Amerikanen meer de oceaan over.

In 1957 bezochten 556 duizend Amerikanen Europa. In 1958 steeg het aantal tot 637 duizend en dit jaar verwacht het Amerikaanse Ministerie van Handel wederom een stijging. Het Ministerie zegt, dat er ook voor de toekomst op een toeneming gerekend mag worden, want het inkomen van de Amerikaan blijft omhoog gaan, hetgeen ten goede komt aan zijn recreatie-budget. Maar, zegt deze instantie, de massa heeft bovendien het straalvliegtuig aanvaard.

De scheepvaart moet er dus ernstig rekening mee houden, dat van het additionale verkeer het grootste percentage het vliegtuig in zal stappen.

De reder is niet bang voor de luchtvaart. Hij zegt, dat hij het vliegtuig niet vreest en dat er altijd een categorie mensen zal blijven, die aan het schip de voorkeur geeft.

Dat gelooft - zo menen wij - iedereen wel. Het passagiersschip zal nooit van de oceaan worden weggeveegd. Het gaat er echter om, hoe groot de categorie mensen is, die zal blijven varen. Het gaat erom, of in de toekomst de nieuwe transatlantikers met een economisch bevredigende bezettingsgraad kunnen blijven varen. Het gaat er in eerste instantie om, of de H.A.L. voor de „Rotterdam" 15.000 nieuwe klanten kan vinden.

Er zijn drie factoren, die het vliegtuig op de voorhand in een betere positie brengen.

1. De scheepvaart heeft zijn zakelijke functie als de snelste verbinding tussen de continenten geheel verloren.
2. „Vliegen is goedkoper dan u denkt", blijkt geen loze kreet te zijn. Thans is er al enige ruimte tussen de passageprijzen van schip en vliegtuig. In de toekomst zal deze ruimte groter worden.
3. Men verwacht een verandering in de reisgewoonten bij de volgende generaties. Zij zullen meer vertrouwd zijn met het vliegtuig dan de mens van nu, voor wie de luchtvaart dikwijls nog iets angstaanjagends heeft.

De reder van de Holland-Amerika Lijn uit Rotterdam, de heer W. H. de Monchy kent deze gevaren beter dan wie ook en wellicht kan hij er nog een paar bij noemen. Niettemin bouwde hij dit schip, een investering van 130 miljoen gulden. Beter gezegd misschien, juist omdat hij de gevaren ziet, bouwde hij dit schip, een voorbeeld van de enige categorie, die in de toekomst aan de concurrentie van het vliegtuig kan weerstaan.

De „Rotterdam" zal geen poging ondernemen om de Blauwe Wimpel te veroveren. Het blauwe sieraad, dat bij het schip met de snelste overtocht trots in de mast woei, is door de luchtvaart al geestdriftig naar het scheepvaartkundig museum overgebracht. Met zijn speed van 20 mijl doet de Rotterdam zeven dagen over de reis.

In snelheid heeft de H.A.L. haar kracht niet gezocht. De Nederlandse rederij hanteert bij haar bewerking van de Amerikaanse toeristenmarkt de psychologie. Een „verborgen verleider" moet de „Rotterdam" voor de Amerikaan worden, een schip, dat de man uit de States prikt in zijn aanzien voor de grootst mogelijke materiële welvaart.

De „Rotterdam" is een der meest luxueuze hotels ter wereld, een rijk ingericht paleis, dat alleen een nabob zich zou kunnen veroorloven. In de eetzalen zouden eigenlijk alleen maar de financiële keizers ter wereld voorzichtig plaats mogen nemen en boven de bars zou een bordje kunnen hangen: For captains of industry only.

Dit sprookje aan luxe moet zelfs de Amerikaan overbluffen. Met dit schip zal hij willen varen, ondanks al die Comets en Boeings in de lucht. Het varen op de „dreamboat Rotterdam" zal voor hem net zo'n levenswens zijn als het bezoeken van de Pyramiden in Egypte, als het gondelen door de Venetiaanse grachten, als het wandelen tussen de lichtjes van Place Pigalle. Het stoomschip Rotterdam zal elke Amerikaan op onweerstaanbare wijze suggereren, dat hij behoort tot de „happy few" op het ondermaanse.

It's good to be on a well run ship, zal de Amerikaan op dit varende paleis verstaan in de zin van: it's good to be a miljonnair.

Hollandse Nieuwtjes

■ Begin oktober zal de nieuwe glooiing van de Vlissingse boulevard klaar zijn. Deze glooiing zal met een dikke laag asfalt bedekt zijn. Wanneer het eenmaal zo ver is, zijn er zes maanden gestadige arbeid voorbij en kan de boulevard wel tegen een stormpje.

En waarom zouden we vandaag niet een nozemberichtje publiceren. Onze grote broer de reactie heeft ons al enkele berichten afgesnoept, maar hij zag het over het hoofd, dat een Amsterdamse politie-agent een charge (om het eens netjes te zeggen) ondernomen heeft op een uitdagende bromfietsrijder. Bij deze charge werd blijkbaar een spaak in het wiel gestoken, want de sabel van de agent brak in tweeën.

De Amsterdamse onderwereld heeft aan de hoofdcommissaris beloofd niet meer terug te komen om de nozems te verwijderen. Deze belofte heeft men tot heden toe gestand gedaan. Wel stroomt er iedere avond een groot aantal belangstellenden naar de Dam toe om nu eens precies te zien hoe zo'n rel in elkaar zit. De politie houdt zich echter rustig en doet of haar neus bloedt. Er was dus niets te beleven. Hoe opvoedend, niet?

Het hangt in de lucht, maar het tikt niet. Wel schijnt er een overeenkomst uit voort te vloeien. We bedoelen de beraadslagingen tussen Duitsland en Nederland, die op het ogenblik in Den Haag worden gevoerd. De overeenkomst nadert met rasse schreden volgens zegslieden het einde. Men is nu met de détails bezig.

Onlangs werd een paardenmarkt gehouden in Alkmaar. Daar is niets op tegen. Wel stond men er even vreemd te kijken, toen er een kameel tot verkoop werd aangeboden. Het beest werd nog verkocht ook en om in de bestiale sfeer te blijven, was de prijs gelijk aan die van een koe. Hoeveel een koe kost, moet u zelf maar uitrekenen. En dat allemaal op de paardenmarkt in Alkmaar.

Het ezeltje, dat aan prinses Irene zal aangeboden worden door enkele Spaase studenten, was dezer dagen met de laatste kilometers bezig. De gehele afstand werd per boot afgelegd. Iedere dag werd ongeveer vijf en dertig kilometer afgelegd.

Nog even geduld en men zal in Nederland officieel kunnen totoën. De voorbereiding van de aangekondigde wijziging van de Loterijwet is nu afgesloten. Het ontwerp is nu op beleidsniveau in behandeling. Nog even doorduwen en dan zal het wel zo ver zijn.

Trouwens men heeft in Den Haag zijn handen vol aan de sport. Zo is ook de sportnota nu een voorwerp van studie geworden van de staatssecretaris voor Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen. De moeilijkheid zit hem nu alleen nog maar in de scheutigheid, waarmee de Nederlandse staatskas iets zal afstaan aan de sport, welke men met de mond zo gaarne beschermt, maar metterdaad....

Het Hof van Nederland heeft zijn poorten gesloten. Dit is een gevolg van de uitbreiding enerzijds, van het uitblijven van een opvolger der huidige directie anderzijds. Het Hof was gelegen in Ede en was een der oudste hotels in Gelderland. Er komt nu een warenhuis.

De gemeenteraad van Andijk heeft het eens hogerop gezocht. Men is niet te spreken over de weinige aandacht, die Den Haag besteedt aan de Westtriese gemeente. De burgemeester, I. de Zeeuw, oordeelde 't daarom nodig eens een stunt uit te halen. Hij charterde dus twee vliegtuigjes en kroop daar met zijn dertien raadsleden in om eens over hun gemeente te vliegen. Na de vliegtocht was iedereen er van overtuigd, dat men moest gaan industrialiseren. Maar of Den Haag er van overtuigd is, weten we eerlijk gezegd, niet....

Labour-leiders in het Kremlin ontvangen

De Engelse socialistische leiders Hugh Gaitskell en Aneurin Bevan hebben vrijdagmorgen in het Kremlin een onderhoud gehad met Chroesjtsjef.

Het gesprek ging over Berlijn, de oprichting van een neutrale zone in Midden-Europa en het stopzetten van kernproeven, aldus Tass. Ook werd gesproken over de Russisch-Engelse betrekkingen.

Moeilijkheden tussen Venezuela en Costa Rica opgelost

De moeilijkheden, die er tussen Venezuela en Costa Rica gerezen waren in verband met het asiel verlenen aan een aantal opstandelingen van Nicaragua, schijnen uit de wereld geholpen te zijn.

Zoals bekend werden deze zestien mensen aan de Venezolaanse ambassade „opgedongen". A.P. bericht uit San José, dat de regering van Costa Rico bekend gemaakt heeft, dat acht van de opstandelingen naar Venezuela zullen kunnen uitwijken. De anderen zullen waarschijnlijk naar Panama en Mexico gaan.

Radio- en televisie-toestellen gewone gebruiksvoorwerpen

Geen barok meer en klatergoud

Het ziet er naar uit, dat de vormgevers in de radio- en televisiebranche het pleit gewonnen hebben. De meeste nieuwe toestellen, zowel voor radio als televisie, zien er sober en strakgelijnd uit. De vormgevers hebben, ieder jaar opnieuw, de produkten van de radio-industrie concessies genoemd aan de slechte smaak van het publiek. Concessies, die vorm kregen in orgels, klatergoud-theaters of barok-altaren. Het is logisch, dat de fabrikanten zich ook dit jaar gericht hebben naar de smaak van het publiek. Is de voorkeur van het publiek dus verbeterd en richt de smaak zich op artistiek verantwoorde toestellen?

Het is interessant de duidelijke lijn te volgen, die de vormgeving getrokken heeft in de tienjarige geschiedenis van de Firato (de tentoonstelling, die in Amsterdam gehouden werd). De voorkeur bij het publiek bleek in die tien jaar parallel te lopen met de plaats, die het toestel innam in de huiskamers. In het eerste jaar van de Firato was een radio- of televisie toestel een duidelijk bewijs van welgesteldheid. Glanzende notehouten kasten met gouden sierranden en orgelachtige opbouw meesten hiervan getuigen. Bij de tiende Firato is er in technisch opzicht niet veel veranderd aan de toestellen, maar de prijs is laag en de opbouw sober en rechtlijning. Een radio of televisietoestel is nu geen bewijs van welgesteldheid meer. Het is eerder een noodzakelijke behoefte geworden om deel te nemen aan het sociale leven.

De toestellen zijn gebruiksartikelen geworden, die passen bij het moderne leven. Het is dus niet meer nodig, dat het toestel van welstand moet getuigen. Als een radio of een televisie-apparaat niet aanstaat, is het een werkeloze sta-in-de-weg in de huiskamer geworden. Het toestel mag niet meer opvallen en moet zich rustig aanpassen aan de omgeving. Liever nog een televisietoestel, dat opgehagen kan worden als een dun schilderij aan de muur, dan een 110 graden-televisie, „die weinig ruimte vraagt" en nu modern heet te zijn. Er is op het ogenblik een duidelijk streven naar het kleine zakradiootje, dat ieder ogenblik van de dag de bezitter in staat stelt contact op te nemen met de buitenwereld: onopvallend en doeltreffend.

Deze stroming heeft natuurlijk invloed op de toestelbouw. De soberheid en rechtlijnigheid van nu is slechts een juiste waardebepaling van het gebruiksvoorwerp. De ontwerpers, bevoorrecht met een duidelijk gevoel voor waarachtige vormen wisten, dat tien jar geleden ook al. Maar het duurde lang voordat het publiek hiervan doordrongen raakte. In Amerika ging het publiek al veel eerder overstag. Daar kostte een goedkoop toestel, waarvoor hier nu nog 83 gulden gevraagd wordt, verhoudingsgewijs niet meer dan 14 tot 18 gulden. Zo'n toestel is zeker geen bewijs van welstand en — duidelijker dan in welk Europees land ook — een goed werkend gebruiksvoorwerp.

Pleit gewonnen

Zoals ieder gebruiksvoorwerp van nu, zal ook de radio- en de televisie meedoen met functionele vormgeving. De vormgevers hebben wat dat betreft het pleit gewonnen. Of het publiek zich werkelijk artistiek heeft bekeerd, valt nog te bezien. Er is eigenlijk geen sprake meer van voorkeur of mode. In het huis van de toekomst zal het radio- en televisietoestel even vanzelfsprekend zijn plaats hebben als de waterkraan in de keuken van nu. En om de vergelijking even wat verder door te trekken: de waterpomp van vroeger was een glinsterend koperen symbool van welstand: de kraan van nu ziet men haast niet.

De televisiebuizen worden voortdurend korter en de radiotoestellen dank zij de transistor ieder jaar kleiner. Een concessie aan het „meubel-vragende" publiek werd alsnog gedaan door een leeg geluidsprekerkastje „opvulbaar" te maken met een kleine transistor-radio. Het is een charmante en vindingrijke concessie, die — op de keper beschouwd — niet eerlijk is. Niet eerlijk tegenover de kleine transistor, de dankbare vormgever en het vooruitstrevende publiek.

Nina en Frederik, die t.g.v. de opening van het nieuwe Du Miditheater te Amsterdam, waar hun nieuwste film „Er ziet muziek in" wordt vertoond, in het Apollopaviljoen, hebben daar een persconferentie gehouden.

Gratie voor VAN GEELKERKEN

De gewezen plaatsvervangend leider van de N.S.B., C. van Geelkerken, die in 1931 samen met Mussert de N.S.B. heeft opgericht, is kortgeleden voorwaardelijk in vrijheid gesteld. Van Geelkerken, die ook leider is geweest van de Nationale Jeugdstorm, werd bij arrest van de Bijzondere Raad van Cassatie in 1950 veroordeeld tot levenslang. Hij werd gevangen gehouden in Breda. Van Geelkerken is thans 68 jaar; enige jaren geleden is zijn straf omgezet in een tijdelijke gevangenisstraf van twintig jaar.

Hij heeft thans veertien jaar in de gevangenis gezeten en heeft dus tweederde van zijn straftijd uitgezeten. Zijn gedrag was van dien aard, dat hij in aanmerking kwam voor de mogelijkheid van voorwaardelijke invrijheidstelling. Deze invrijheidstelling houdt in, dat hij Nederland niet mag verlaten, omdat de politie toezicht op hem moet blijven uitoefenen.

Eveneens is uit de gevangenis te Breda ontslagen de 49-jarige Duitser George Haase, die in de bezettingstijd hoofd is geweest van de Aussenstelle van de Sicherheidspolizei en de S.D. te Groningen. Ook zijn gevangenisstraf (levenslang) is onlangs omgezet in een tijdelijke straf van twintig jaar, waarvan hij er veertien achter de rug heeft. Haase is uitgeleid naar West-Duitsland.

Zijn invrijheidstelling schijnt verband te houden met de omstandigheid, dat Haase's vijftienjarige zoon deze zomer een dertienjarige Nederlandse jongen uit zee heeft gered, hetgeen de vader van de geredde jongen, een Rotterdams zakenman, aanleiding heeft gegeven een verzoek om gratie in te dienen.

Argentijnse minister van luchtvaart afgetreden

De Argentijnse minister van luchtvaart, generaal Ramon Abrahin, is maandag afgetreden, zo is officieel in Buenos Aires bekendgemaakt.

Hij zou ontslag hebben genomen uit protest tegen het feit dat de regering de vorige week is gezwicht voor eisen van het leger, hetgeen leidde tot het aftreden van de minister van defensie, generaal Anaya.

President Frondizi heeft het ontslag van Abrahin echter geweigerd, zo heeft zijn secretariaat bekendgemaakt.

N OF M

door

AGATHA CHRISTIE

54

„Ik heb de politie vanavond hier gehad. Aardige kerels...... allebei vrienden van me. Ze hebben me alles over Mr. Meadowes gevraagd. Waren erg ongerust over zijn verdwijning. Hoe hij die avond was geweest ..... wat hij gezegd had. 't Kwam niet in hen op — en hoe zou 't ook? — dat de man, waar ze over praatten, zich praktisch een verdieping lager bevond, dan waar ze zaten. Het is overduidelijk, zie je, dat je dit huis levend en wel verlaten hebt. 't Zal niet in hun hoofd opkomen je hier te zoeken."

„Je kunt me hier niet eeuwig houden," zei Tommy op heftige toon.

En, terwijl hij zijn meest Engelse houding weer aannam, gaf Haydock te kennen: „Dat zal niet nodig zijn m'n waarde. Alleen maar tot morgenavond. Ik verwacht een boot in m'n kleine kreek...... en had zo gedacht, je voor je gezondheid een zeereisje te laten maken ..... hoewel ik eigenlijk niet geloof, dat je bij aankomst op de plaats van bestemming nog in leven, laat staan aan boord, zult zijn.

„Ik vraag me af, waarom je me niet dadelijk een dreun op m'n hoofd gegeven hebt."

„Beste kerel, 't is veel te warm weer. Zo nu en dan zijn onze zeeverbindingen verbroken en als dat nu het geval zou zijn...... dan...... eh...... een lijk in huis heeft zo zijn eigen manier om zijn tegenwoordigheid aan te kondigen."

„O, juist," zei Tommy.

Hij zag het inderdaad in. Deze uitspraak liet aan duidelijkheid niets te wensen over. Hij moest in leven gehouden worden, totdat de boot aankwam. Dan zou hij worden gedood...... of verdoofd...... en door de schuit worden meegenomen. En nooit zou zijn lichaam, als het gevonden werd, in verband gebracht worden met Smokkelaars Welvaren.

„Ik ben zo maar even langs gekomen," vervolgde Haydock, die op de meest natuurlijke toon van de wereld sprak, „om je te vragen, of we misschien...... eh...... na afloop ..... nog iets voor je konden doen?"

Tommy dacht na. Toen zei hij: „Dank je...... ik zal je maar niet vragen een lok haar van me naar dat vrouwtje in St.-Jonhn's Wood te brengen of iets dergelijks. Ze zal me missen op de dag, dat mijn salaris uitbetaald wordt......maar ik durf wedden, dat ze heel gauw ergens een ander vriendje zal vinden."

Hij voelde, dat hij tegen elke prijs de indruk moest vestigen dat hij alleen opereerde. Zo lang er nu maar geen verdenking op Tuppence viel, zou het spel toch nog gewonnen kunnen worden...... hoewel hij dan niet meer zou meespelen.

„Zoals je wilt," zei Haydock. „Als je er prijs op zou stellen een boodschap naar...... je vriend...... te sturen, zouden we er voor zorgen dat die bezorgd werd."

Hij was dus tenslotte toch nog verlangend om wat inlichtingen over deze onbekende Mr. Meadowes te krijgen! Uitstekend, Tommy zou hem in onzekerheid laten.

Hij schudde z'n hoofd.

„Dat gaat niet," zei hij.

„Heel goed." Met een air van volkomen onverschilligheid knikte Haydock naar Appledore. Deze bracht het verband en de prop weer op hun plaats. Beide mannen gingen weg en sloten de deur achter zich.

Tommy voelde zich, alleen gelaten met zijn gedachten, allesbehalve opgewekt.

Hij had niet alleen het vooruitzicht van een snel naderende dood, maar bovendien was hij verstoken van elk middel om enig aanknopingspunt achter te laten ten aanzien van de inlichtingen, die hij verkregen had.

Zijn lichaam was totaal hulpeloos en hij kon zijn gedachten niet tot werkzaamheid aanzetten.

Zou hij, vroeg hij zich af, Haydock's voorstel om een boodschap te sturen, hebben kunnen gebruiken? Misschien, als zijn brein beter had gewerkt...... maar hij was niet in staat iets nuttigs te bedenken.

Natuurlijk was Tuppence er altijd nog. Maar wat zou zij kunnen doen? Zoals Haydock zoëven had uitgelegd, zou Tommy's verdwijning niet in enig verband met hem worden gebracht. Tommy had Smokkelaars Welvaren levend en wel verlaten. De verklaring, afgelegd door twee onafhankelijke getuigen, zou dat bevestigen. Wie Tuppence ook mocht verdenken, Haydock niet. En ze zou ook helemaal geen verdenking kunnen koesteren. 't Was ook heel goed mogelijk, dat ze dacht, dat hij alleen maar een spoor volgde...... verduiveld nog aan toe, was hij nu maar beter op z'n hoede geweest.

Er viel een weinig licht in de kelder. Het viel door het tralievenster boven in een van de hoeken. Kon hij z'n mond nu maar vrij maken, kon hij maar hulp roepen. Dan zou iemand hem misschien horen...... maar dat was niet erg waarschijnlijk.

Het volgende half uur hield hij zich onledig met het trekken aan de touwen, waarmee hij vastgebonden was en trachtte hij de prop door te bijten. 't Was echter vergeefs. Degenen, die deze dingen hadden aangebracht, verstonden hun vak.

Het was nu, schatte hij, laat in de middag.

Hij veronderstelde, dat Haydock was weggegaan; hij hoorde geen geluid boven.

Verdorie, Haydock was waarschijnlijk aan 't golfen en maakte in het clubhuis allerlei gissingen over wat Meadowes zou kunnen zijn overkomen!

„Heeft eergisteravond nog bij me gedineerd...... en scheen toen volkomen normaal...... is zo opeens maar verdwenen."

Tommy kromp ineen van woede. Die hartelijke Engelse manier van doen! Was iedereen dan zo blind, dat ze dat kogelronde Pruisische hoofd niet zagen? Zelf had hij het ook niet gezien. 't Was verbazend, wat een eerste klasse acteur al niet kon uithalen. Zo ver was 't dus nu met hem gekomen...... 't was een mislukking geworden...... een schandelijke mislukking... Opgebonden als een kip en niemand had er enig idee van waar hij was. Had Tuppence nu maar een profetische blik! Ze zou een vermoeden kunnen hebben! Ze had soms een griezelig scherp inzicht......

Wat was dat?

Hij spitste zijn oren en luisterde naar een ver verwijderd geluid.

't Was maar de een of andere man, die een wijsje neuriede. En hij lag hier, niet in staat één geluid te geven om iemands aandacht te trekken.

Het geneurie kwam nader; het was een heel erg onmuzikaal geluid.

(Wordt vervolgd)

UNIEKE VERZAMELING SPEELGOED UIT 18e EN 19e EEUW IN NEDERLAND

„HET BRAVE SAARTJE" *logeert in een Dordts museum*

De porseleinkast uit de verzameling van mevrouw Burkij is vijftig cm hoog.

Mevrouw Burkij mist haar poppen heel erg

(Speciale correspondentie uit Nederland)

Sara en Amalia, die mis ik verschrikkelijk" zegt mevrouw A. Burkij-Bartelink, terwijl ze rondkijkt in haar Scheveningse woonkamer, die er toch allerminst verlaten uitziet. Het is ons een raadsel, hoe onze gastvrouw de hele poppenverzameling, die nu aan het Dordtse Museum Van Gijn in bruikleen is gegeven, in haar woning heeft kunnen herbergen. Nu kan er veel, in sommige huishoudens, maar ook mevrouw Burkij moest tenslotte zwichten: haar huis werd werkelijk te vol. De werkster had inmiddels al vier uur voor één kamer nodig!

Toen ging mevrouw Burkij op zoek naar een museum, dat haar verzameling antieke poppen zou willen opnemen. Dordrecht zei „Ja graag!" en de tentoonstelling „Het brave Saartje", die enige maanden duurt, is daar het gevolg van. Want toen men de poppen en hun geheel uit antieke lapjes gemaakte garderobe nader bekeek, bleken ze te mooi om er niet extra de aandacht op te vestigen.

Het zijn er twintig in getal, in twaalf jaar tijd bijeengebracht. Met alles wat erbij hoort, van wiegen tot poppenhuis — tafelmessen (met agaten heftjes) toe. Op de Parijse Vlooienmarkt (mevrouw Burkij woonde in de oorlog in de Franse hoofdstad) lag het begin van de verzameling; in Holland is de collectie later uitgebreid door eindeloos „getroggel" bij familieleden, door veelvuldig bezoek aan tweede-hands markten en veilingen, door talloze ritten door het hele land, vooral in Friesland en de kop van Noord-Holland, waar mevrouw Burkij haar schatten verborgen wist. „Ik heb een neus voor die dingen", zegt ze lachend, en haar speurtochten werden meestal beloond. In Hindeloopen kwam een allerliefst wiegedekentje voor de dag, waarin een grootmoeder uit vele stukjes sits een hele familiegeschiedenis bijeen heeft gebracht. Ergens anders kwam een hele koffer oude poppekleertjes vandaan, vuil en kapot, maar de moeite van het herstellen overwaard. Mevrouw Burkij is er trots op, dat haar poppen en het speelgoed alle tekenen vertonen, indertijd duchtig „bespeeld" te zijn geweest.

Zij maakte zelf uit soms tweehonderd jaar oude lapjes de kleren, die haar poppekinderen nodig hadden, tot hun hemden toe. De meeste dragen zelfgebreide kousen ook. Wie met zoveel liefde en geduld een verzameling bijeen heeft gebracht, moet zich bij het afscheid wel een beetje leeg voelen.

Sara en Amalia dus, de oudste, de mooiste, en ook de meest dierbare van het twintigtal, kijken niet meer met hun ondeugende koppen om de poten van het spinet. Zij lijken overigens door de verhuizing in het geheel niet uit hun evenwicht gebracht. In een fraaie vitrine zetten ze hun poppeleven voort en bewaken intussen de speelgoed-likeurkast, die aan hun hoede is toevertrouwd. Wie in het Museum Van Gijn gaat kijken, moest zich eigenlijk van een rondleider verzekeren, omdat er bij deze poppen zo verschrikkelijk veel te vertellen is. „Oma, wat is een baker?", vragen de kleinkinderen, en oma is zo goed niet of ze moet met haar jeugdherinneringen op de proppen komen. Ze moet een uitleg geven bij het houten schooltasje, bij de trekmangel en de linnenpers, vertellen van saai en sits, en van de rieten manden waarin de broden werden gehaald. Met eindeloze zorg is alles bijeengebracht, wonderlijk gaaf nog, de meeste stukken.

Er kwam, toen mevrouw Burkij begon te verzamelen, iets bij, dat haar in verhoogd tempo deed werken. Dat „iets" werd haar nog eens te meer duidelijk, toen zij in Den Haag een kist met veertien antieke poppen zag inpakken ten gerieve van een Amerikaanse dame. Ze zag het met lede ogen aan en besloot vanaf dat moment alles te doen om óók nog wat in Nederland hier te houden. In tien jaar tijd zijn de prijzen ook op deze markt aanzienlijk gestegen; de oude inboedels, veelal opgeslagen op zolders an grachtenhuizen, zijn of worden in rap tempo geveild, nu de meeste huizen van particuliere in andere handen overgaan. Bij de veilingen in Nederland het, als overal elders, meestal de Engelsen en Amerikanen of hun vertegenwoordigers, die de mooiste stukken meenemen.

Aan de beschreven activiteiten van mevrouw Burkij hebben wij nu dus „Het brave Saartje" te danken. Voor deze collectie 18de- en 19de-eeuwse poppen en speelgoed is in Dordrecht een zaaltje ingeruimd. Uit het eigen bezit van het museum zijn de kinderportretten, die aan de wand hangen. Wie meent op de collectie uitgekeken te zijn, kan in het museum de stijlkamers gaan bekijken, de oude keuken, de klokken, de costuums en wat al niet meer. Bij de scheepsmodellen snuift men zelfs een opwindende zeelucht op, waaraan de geur van de haven, waarop het museum Van Gijn uitkijkt, niet vreemd zal zijn.

Mevrouw Burkij intussen mist Sara en Amalia, en al de glazen ogen, pittig, bedeesd, schijnheilig of onnozel, die haar plachten aan te staren. We hebben gevraagd of het nu met het verzamelen echt afgelopen zou zijn.

„Och", zei onze gastvrouw, en het was voor het eerst die middag dat we haar even hoorden aarzelen, „ziet u, als ik wat tegenkom dan koop ik het natuurlijk toch!" Het is daarom misschien niet onverstandig om over twaalf jaar weer eens in Scheveningen te gaan kijken.

Amalia en Sara, de twee 18e-eeuwse houten poppen, thuis in Scheveningen.

Het internationale filmfestival in VENETIE

Op het 20e internationale filmfestival in Venetie is zondag de eerste prijs, de Gouden Leeuw van St. Marcus, toegekend aan twee Italiaanse films: „Il generale della rovere" van Roberto Rossellini en „De grote oorlog" van Mario Monicelli.

De prijs voor de beste actrice was voor Madeleine Robinson voor haar rol in de Franse film „A double tour" van Claude Chabrol. James Stewart kreeg de prijs voor de beste acteur voor zijn rol in de Amerikaanse film „Anatomy of a murder" van Otto Preminger.

De speciale prijs van de jury ging naar de Zweedse regisseur Ingmar Bergman voor zijn film „Ansiktet" (het gezicht).

Het internationale katholieke filmbureau heeft zijn prijs toegekend aan Rossellini's „Il generale della rovere".

De Poolse film „Popiol i diamant" (as en diamant) verwierf de prijs van de internationale filmpers.

Geschillen tussen ISRAEL en ARABIE voor de V.N.

De Israëlische minister van buitenlandse zaken, Golda Meier, heeft zondag bij haar vertrek uit Tel Aviv naar New York verklaard, dat zij op de komende vergadering van de assemblee der Ver. Naties de hangende Israëlisch-Arabische geschillen ter sprake zal brengen. Zij noemde als voornaamste de vrije vaart door het Suezkanaal, die Egypte aan Israël ontzegt, de Arabische boycot van Israëlische goederen en de vijandige houding van Egypte ten aanzien van Israël.

De Israëlische regering heeft zondag voorts besloten Frankrijk te steunen als de Algerijnse kwestie in de Ver. Naties aan de orde komt.

Conferentie over toepassing kernstraling in de industrie

Bijna 200 geleerden en deskundigen uit 26 landen zullen morgen in Warschau bijeenkomen op een conferentie ter bespreking van de toepassing van kernstraling in de industrie.

Het zal de eerste belangrijke internationale bijeenkomst zijn die speciaal gewijd zal zijn aan het gebruik van kernstraling bij industriële produktiemethoden.

Bronnen voor kernstraling bestaan er in overvloed, doch men heeft nog slechts een begin gemaakt hun toepassingsmogelijkheden te onderzoeken.

De bijeenkomst, die tot 12 september duurt, is tevens de eerste wetenschappelijke conferentie, georganiseerd door het internationale bureau voor atoomenergie, met het oogmerk het vreedzame gebruik van kernenergie te bevorderen.

De Poolse regering heeft het bureau uitgenodigd deze conferentie in Warschau te houden.

Na derde deportatie uit Australië

Emigrant in Nederland aangekomen

Hotelplan blijft plan

Als eerste passagier stapte uit de Viking van Chanel Airways op het platform van Zestienhoven: Anton Spabroek, een 33-jarige Nederlandse zakenman, over wie de Australische pers zich momenteel in allerlei gissingen verdiept en die daarmee zijn derde deportatie voltooide. 's Morgens hadden verslaggevers in de haven van Tilbury hem vergeefs staan opwachten, want zodra hij de „Orontes" had verlaten, stopte de Engelse douane hem in een auto, die hem rechtstreeks naar het vliegveld van South End vervoerde. Ook daar kreeg de pers geen kans. Even later steeg de Viking op met aan boord de man, die voor de derde maal in Australië tot persona non grata was verklaard en zonder omslag het land was uitgezet.

Hij laat in South Perth een plan achter voor de bouw van een groot hotel met acht verdiepingen, waarvoor hij de benodigde middelen: een miljoen pond sterling, al zou hebben weten te bemachtigen. Maar op Zestienhoven maakte Anton Spanbroek allerminst de indruk van een miljonair. Hij was gewoon gekleed en zijn enige bagage bestond uit een koffertje en een aktentas.

Anton Spanbroek verteïde, dat hij na de oorlog in Nederland de kost had verdiend in het hotelbedrijf, na eerst nog enige tijd als soldaat bij de luchtmacht te hebben gediend. In 1952 emigreerde zijn familie, onder wie zeven broers, uit Bemmel naar Australië. Anton bleef achter en nam een baantje aan als rijksambtenaar om voor de boeren in Bemmel en omgeving hun oorlogs-schadevergoeding te regelen. „Toen heb ik", aldus deheer Spanbroek, „eens een stommiteit uitgehaald door met een valse handtekening geld in de wacht te slepen, dat bestemd was voor een boer, die bij mij nog in de schuld stond." Toen dit misdrijf aan het licht kwam, werd de man tot negen maanden gevangenisstraf veroordeeld. En aan dit vonnis wijt Anton Spanbroek alle mislukkingen, die nadien zijn leven vergalden, en o.a. geleid hebben tot drie deportaties.

Strafblad oorzaak der ellende?

Door tussenkomst van de reclassering gelukte het hem na 1952 hier en daar een betrekking te krijgen, maar zodra men iets omtrent zijn strafblad vermoedde, kreeg hij de bons. Dit strafblad was ook de oorzaak, dat hem geen emigratiedocumenten werden verstrekt, zodat hij genoegen moest nemen met een toeristenvisum.

Hij voegde zich in Australië bij zijn familie in South Perth. De Australische autoriteiten lieten zijn verblijf na de expiratie van het visum oogluikend toe. Hij ondernam zelfs een zakenreis naar Arika om met dit land handel te drijven in stalen meubelen en vruchten. Na drie weken werd de heer Spanbroek in Nairobi gearresteerd, omdat zijn visum was verlopen. Zelfs stopte men hem twee maanden in de gevangenis. Via Engeland belandde hij daarna in Nederland: zijn eerste deportatie. Dat was in 1957. Enkele maanden later slaagde hij, aldus nog steeds het relaas, dat de heer Spanbroek ons deed, er in op een visum terug te reizen naar Australië, maar de immigratie-autoriteiten zetten hem zonder vorm van proces weer op de boot, retour naar patria. Dat was in 1958.

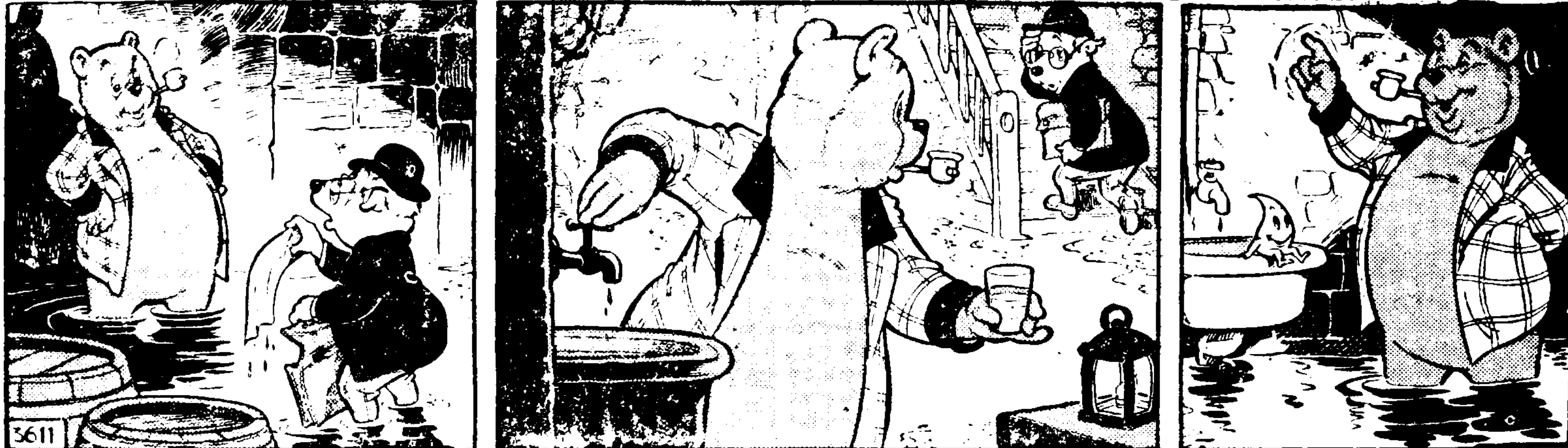
Hiltom

Ten derden male reisde Anton Spanbroek naar Australië, wederom op een visum. De elfde mei kwam hij in dit werelddeel aan. Hij trok opnieuw naar South Perth, waar hij in korte tijd een plan ontwierp voor de bouw van een groot hotel, dat hij „Hiltom" doopte: „Hil" naar de heuvel in de nabijheid uitgekozen, en „Tom" naar zijn voornaam. „Tegen deze titel had, ondanks de gelijkenis met Hilton, niemand bezwaar", zo verklaarde de heer Spanbroek ons.

Hij zou voor de nodige kredieten — de bouwkosten schatte hij op een miljoen pond sterling — toezeggingen in Amerika en Zwitserland hebben verkregen, en op grond van de mededelingen had hij van de gemeentelijke overheid van South Perth zelfs al de bouwvergunning losgekregen. Na een onderhoud met premier Brand van West-Australië zou zijn naam in de pers zijn terechtgekomen, die herinneringen wekte bij de immigratiedienst. Toen enkele ambtenaren een onderzoek instelden, maakte de heer Spanbroek de zaak er niet beter op, toen hij moest bekennen dat hij zijn paspoort had verloren. Eén dag later werd hij op de boot, de „Orontes" gezet naar Engeland met een tijdelijk paspoort van de Nederlandse consul in Perth. Hij kan hier in Nederland vrij zijns weegs gaan, en hij is van plan hier belangstelling voor zijn Hiltom-hotel te wekken.

—.. Een hefschroefvliegtuig, van Kanak naar de luchtbasis Thule (beide op Groenland) onderweg is neergestort. Vijf passagiers en twee leden van de bemanning verloren het leven. Een der slachtoffers is een hoge functionaris van de Amerikaanse ambassade in Kopenhagen, Livingstone Lord Satterthwaite.

Heer Bommel en de dankputters

3611. — Inmiddels was deheer Dorknoper afgedaald in het water, dat de keldervloer bedekte.

„Er is een ambtelijke vergissing begaan", sprak hij bekommerd. „Tenslotte zijn wij, ambtenaren, ook niet geheel onfeilbaar. Een kleine misrekening is gauw gemaakt, dat zult u toch willen begrijpen, nietwaar?"

„Het mag niet voorkomen", zei heer Bommel streng. „Maar over welke vergissing hebt u het eigenlijk?"

„Over de waterleidingrekening", hernam de ambtenaar met haperende stem. „Die is inderdaad te hoog — en dat niet alleen; u hebt zelfs een aanzienlijk bedrag te vorderen van het gemeentelijk leidingbedrijf. Een ernstige fout, heer Bommel. Ik bied u namens de overheid excuses aan."

Het gelaat van de andere zo zekere beambte trok zenuwachtig en er kwamen rode vlekjes op zijn konen.

Heer Ollie trok bij.

„Nu, goed", sprak hij breed. „Laat het niet weer voorkomen, want dan zoek ik een andere leverancier. Maar nu praten we er nniet meer over. Wilt u een glaasje water?"

Dit sloeg de heer Dorknoper echter kokhalzend af; hij waadde naar de trap en ging soppend heen. Heer Bommel keek hem peinzend na en langzaam verscheen er een glimlach om zijn moedhoeken.

„Aaardig", prevelde hij. „Dat is natuurlijk het werk van de dankputtertjes. Knap hoor! Maar dan kunnen ze misschien ook helpen met de goudmijn van juffrouw Doddel, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Wat moest ik ook zeggen als ze wilde roepen? Drip, drip, drip, geloof ik."

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of er verschoen een klein figuurtje in de wasbak.

COLLEGIO ARUBANO, ARUBA'S EERSTE H. B. S.

Oranjestad. — Gisteren was het opnieuw een jubeldag voor Aruba. Werd zaterdag een nieuwe kerk ingewijd en ging men zondag op de meest devote wijze ter pelgrimage, gisteren was er weer alle reden voor een H. Mis van dankbaarheid. Die werd dan ook gehouden en gecelebreerd door Monseigneur Holterman in de deftige en altijd stemmige kerk van Oranjestad, ter inleiding van de officiële opening van Aruba's eerste H.B.S., welke de naam kreeg Colegio Arubano.

In de kerk zagen wij de leden van het stichtingsbestuur, direkteur en leraren, alsmede de leerlingen en van officiële zijde de gezaghebber, minister Tromp, gedeputeerden De Cuba en Wernet. Voorts was van Curaçao gekomen de wnd. inspekteur van het onderwijs, de heer G. Kok.

Na de H. Mis ging het gehele gezelschap naar het gymnastieklokaal van het Mariacollege, waar de officiële opening plaats vond. Op de ereplaatsen bevonden zich Z.H.E. Monseigneur Holterman, minister Tromp en de gezaghebber.

De direkteur van de school, drs Mulder, heette de aanwezigen van harte welkom en introduceerde de verschillende sprekers.

Z.E. minister Tromp ging in op de geschiedenis van deze school en sprak er zijn vreugde over uit, dat monseigneur zo'n grote belangstelling heeft getoond, waardoor tal van moeilijkheden konden worden opgelost. Spreker wenst Aruba van harte geluk met deze school en spreekt de hoop uit, dat zij in een grote behoefte zal voorzien.

Uitstekend onderwijs

De tijdelijk gezaghebber sprak als volgt:

„De opening van deze H.B.S. is een belangrijke gebeurtenis voor Aruba in het algemeen en voor ons onderwijs in het bijzonder.

Er is in het verleden van verschillende kanten actief gearbeid, teneinde tot het instellen van een officieel erkende H.B.S. te geraken. Thans kunnen wij ons er over verheugen, dat dit doel bereikt is.

Voor Aruba is dit van groot belang, voor de toekomst van Aruba.... voor de ontwikkeling van onze gemeenschap.

Jongelui: Aruba's jeugd beschikt vanaf heden over een onderwijsinstelling, waar ieder jong mens, van welk geloof ook, die iets wil leren, die zich verder in het hoger onderwijs wil bekwamen, teneinde later in het leven te kunnen voldoen aan de steeds hogere eisen van de wereldconjunctuur, uitstekend onderwijs kan genieten, **hier** op Aruba, op **zijn** geboortegrond, dus zonder dat het nodig is het ouderlijk huis daarvoor te verlaten. Dit is iets waar jullie en jullie ouders je natuurlijk over verheugt. Doch ook voor jullie leraren, voor het schoolbestuur en voor het Bestuur van het Eilandgebied Aruba is dit een heuglijk feit.

Aan **jullie** nu, met jullie prestatie, van deze H.B.S. een succes te maken, een succes voor de school, een succes voor jullie zelf, een succes voor Aruba."

Namens het Schtingsbestuur sprak voor zitter J. Huige, die vooral van dank wilde gewagen aan allen, die meehielpen om dit grote werk tot stand te brengen.

Men kan niet een ieder opnoemen, aldus de heer Huige, het zijn er te velen geweest. Algemeen ondervonden wij medewerking. Niemand zal zich echter gepasseerd gevoelen, als ik begin, aldus spreker met een bijzonder dankwoord aan Monseigneur Holterman. Aan hem is vooral te danken, dat men tot deze school is gekomen. Ook van de zijde van land en eiland werd grote medewerking ondervonden, terwijl voorts grote dank is verschuldigd aan DOW en de Eerwaarde Frères en Soeurs.

Na de heer Huige werd door de direkteur een der leerlingen geintroduceerd, Louis Mansour, die een keurige toespraak hield, welke hij besloot met de wens, dat Gods zegen op het werk moge rusten.

Een hartelijk applaus beloonde hem.

Naast wetenschap, morele vorming

Z.H.E. Monseigneur Holterman dankte voor de lof, welke hem werd toegezwaaid. Niet geheel verdiend, aldus Monseigneur, die vertelde, dat toen hij nauwelijks twee weken bisschop was, hem reeds een urgente brief bereikte van pater Copray over de noodzaak om te komen tot middelbaar onderwijs. Daarop werd de studiecommissie ingesteld en deze heeft het werkelijke werk gedaan. Daarom is, aldus Monseigneur, hulde vooral op zijn plaats voor de heer Huige, die een enthousiast en onvermoeibaar werker bleek te zijn. Voorts gaat dank uit naar de royale medewerking, ondervonden van land en eiland. Veel succes wenst de bisschop de direkteur van de school, die een oude „rot" in het middelbaar onderwijs is en de leraren. Bijzondere dank voorts aan de frères, die toen eenmaal besloten was, dat zij niet de leiding van de school konden nemen, hun eigen H.B.S.-opleiding opgaven en gulweg meehielpen om de nieuwe school op poten te zetten. Zij leverden daarmee een staal van ware opofferingsgezindheid.

Zich tot de jongens en meisjes richtend, bond Monseigneur hen op het hart om vooral te profiteren van de kansen, die de nieuwe school hen biedt.

„Jullie zijn in een moeilijke leeftijd. Probeer je moeilijkheden te overwinnen en help mee om de school tot een goede school te maken. Moge de naam Colegio Arubano later een erenaam zijn voor allen, die daar de lessen volgden. Werk samen met je leraren, om van dit alles een groot succes te maken."

Monseigneur had tevoren, onder meer ook in de preek, welke tijdens de Mis werd gehouden, gewezen op het belang van de nieuwe school niet alleen als een studiecentrum, maar vooral ook als een instrument voor morele vorming.

Goed werk van DOW

Na de toespraken werd aan Monseigneur door de jongste leerling, Maria de Jager, de sleutel overhandigd en stemde hij er in toe het gebouw officieel te openen.

De oude barak is door DOW keurig opgeknapt en kan voorlopig goede diensten bewijzen. Er zijn vijf lokalen voor de zes klassen, die de school telt (drie dubbelklassen). De school zal voorts gebruik mogen maken van het gymnastieklokaal en het natuurkundelokaal van het Mariacollege.

Voorlopig zijn er 120 leerlingen **voor de drie klassen toegelaten. Waar** er niet voor alle leraren voldoende lesuren **zijn, maken zij hun tijd vol** met lessen aan het Maria College.

Na de rondgang was er voor de leerlingen een traktatie, die met veel enthousiasme werd uitgedeeld door de leraren Dumaine en Van Gompel. Voor de genodigden was er koffie.

De eerste les werd een openbare, waar de genodigden graag bij bleven. De heer gaf geschiedenisles.... de geschiedenis van de

Barak

Het is voor jullie een groot voorrecht, aldus de heer Kok, dat je school werd ondergebracht in deze barak. Die barak heeft namelijk een zeer roemvolle en eervolle geschiedenis. Aanvankelijk diende zij in de oorlogsjaren als soldatenverblijf, daarna als slaapzaal voor Portugezen.

Toen echter begon de roemvolle geschiedenis. De barak werd bakermat van een aantal uitstekende, nu grote scholen.

De eerste was de Beatrixschool, thans een modern gebouw met veertien klassen. In 1950 begon in deze barak de Arubaanse Technische School, toen met 70 leerlingen. Daarna begon er het Huishoudonderwijs, dat nu is uitgegroeid tot een geweldig „bedrijf" en dat straks de beschikking zal hebben, aldus de heer Kok over een paleisachtig gebouw.

Een barak dus om in ere te houden. Het zou mij niet verbazen, aldus de heer Kok, als ook nu weer een grote uitstekende school in deze houten barak wordt geboren. De plannen voorzien te zijner tijd in de bouw van een scholgebouw voor de HBS op Dakota.

Onderwijzers nodig

Intussen hoop ik, aldus de heer Kok, dat op deze school bij jullie ook de belangstelling zal worden gewekt voor het schone ambt van onderwijzer. Aruba heeft jaarlijks een dertigtal onderwijzers en onderwijzeressen nodig. Hier ligt dus voor een groot aantal jongelui een belangrijke taak.

Na de interessante rede van de heer Kok, stelde de gezaghebber aan de jongens en meisjes voor om de resten van de dag vrij af te nemen.

Dit voorstel viel echter niet in goede aarde. Er ontstond veel aarzeling. Liever wilden ze maar meteen met de nieuwe school beginnen. Met tegenzin legden ze zich er tenslotte bij neer, dat de eerste officiële school dag werd bepaald te zijn, heden, dinsdag, om acht uur.

De nieuwe direkteur

Drs Mulders heeft er in toegestemd hier een jaar te werken, teneinde de H.B.S. „op poten" te zetten. De heer Mulders was meer dan twintig jaar bij het onderwijs, onder meer op Curaçao. Hij heeft bij het middelbaar onderwijs een zeer grote ervaring. Drie jaar geleden ging hij met pensioen. Zijn vele verdiensten werden officieel erkend door een koninklijke onderscheiding, nl. die van Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

Sinds hij met verlof ging, trok de familie Mulders naar Canada, waar men een eigen boerenbedrijf stichtte. Mevrouw Mulders en enkele kinderen beheren nu, gedurende het verblijf van de heer Mulders op Aruba, het bedrijf in Canada. In onderwijskringen was men zeer verheugd een zo bekwaam en ervaren man bereid te hebben gevonden om de Arubaanse H.B.S. ten doop te houden.

Gasten, leraren en leerlingen poseerden voor deze groepsfoto op de eerste dag van de nieuwe school.

Feestelijke inwijding van NIEUWE H. HARTKERK te SAVANETA

Oranjestad. — Vele tientallen jaren van voorbereiding gingen vooraf aan de plechtige processie, waarmee zaterdagmiddag door de Z.E. pastoor Standenmeyer het Allerheiligste van de oude, vervallen, maar intieme H. Hartkerk overbracht naar het moderne altaar in de nieuwe kerk, welke even tevoren onder grote belangstelling van officiële personen en het volk van Savaneta door Z.H.E Monseigneur Holterman plechtig was ingewijd.

De plannen voor een nieuwe kerk dateren al van het begin van de eeuwwisseling. Tot uitvoering kwam het echter niet spoedig. Andere parochies vroegen keer op keer de aandacht, omdat de nood daar nog groter was. De snelgroeiende bevolking van Aruba had steeds weer nieuwe kerken en parochies nodig. Zo kwam men aanvankelijk tot een uitbouw van de H. Hart-kerk, dan weer tot een gedeeltelijke restauratie, totdat de laatste tien jaar nauwelijks meer iets aan het exterieur werd gedaan, „omdat er toch een nieuwe kerk" zou komen. Die kerk is nu een feit geworden. Vele pastoors hebben aan de voorbereiding meegewerkt, maar wij doen niemand tekort, als wij de huidige pastoor, de Z.E. pastoor Standenmeyer, een extra pluim geven voor zijn onvermoeide arbeid ten bate van de kerkbouw.

Nu is de kerk dan gereed. Het ontwerp werd gemaakt door architekt O. Vetter en de bouw werd gegund aan Bohama. Zaterdagmiddag wapperden op Savaneta de Pauselijke en Koninkrijksvlaggen en heerste er vreugde in de harten van de parochianen. Natuurlijk zal er ook een zekere weemoed zijn geweest, toen men de oude kerk daar zo leeg en verlaten zag liggen. Het kerkje, waarin enkele geslachten van Savaneta-bewoners met hun noden en met een hart vol dankbaarheid samen kwamen om eer te brengen aan de Allerhoogste. De tijd gaat echter voort en er bestond behoefte aan een groter en ruimer kerk.

De nieuwe kerk van het H. Hart van Christus is volgens moderne opvattingen gebouwd. Wat opvalt, is het dubbele altaar, waardoor de priester met het gezicht naar de gelovigen de Mis celebreert. Dit teruggrijpen naar de gebruiken van de eerste Christenen verhoogt de intimiteit van het plechtig gebeuren en het kontakt tussen priester en gelovigen.

In zijn preek wees Monseigneur er

(Vervolg op pagina 8)

Parochie van Savaneta

In zijn boek „Aruba" schrijft dr Johan Hartog over Savaneta onder meer, dat Pastoor de Vries het eerste kerkje stichtte. Het huis met grond erbij, kostte in totaal.... ƒ 16,—.

Het kerkgebouw(tje) deed tevens dienst als schooltje. In 1899 werd besloten een zelfstandige parochie te stichten en een kerk te bouwen. Op 13 december 1900 werd het kerkje toegewijd aan het Heilig Hart. Kapelaan Helling van Santa Cruz werd eerste pastoor.

Thans vindt men rond de nieuwe grote kerk van Savaneta een geweldig complex van jongens- en meisjesscholen, clubgebouwen voor het jeugdwerk en het huis van de frères „Maris Stella".

CHICAGO snelt naar eerste „pennant" sinds veertig jaar

AMERICAN LEAGUE

De Chicago White Sox, die hun laatste „pennant" in 1919 wonnen, snellen thans in ijltempo naar het kampioenschap van de American League af.

Gisteren wonnen de White Sox beide wedstrijden van hun „double-header" tegen de Kansas City Athletics. De eerste wedstrijd eindigde met 2-1 in het voordeel van Chicago. Het was de 32e wedstrijd, die de White Sox met één run verschil wonnen. Billy Pierce won deze wedstrijd, terwijl Ned Garver verloor. De enige run van Kansas was een homer van de Maestri.

In de tweede wedstrijd zegevierde Chicago met de score van 13-7. De White Sox hadden dertien hits, de Athletics zestien. Staley was de winnaar en Tomanek de verliezer, beiden in relief. Ted Kluzewski sloeg zijn eerste homerun in de American League. Ook Hal Smith en Jim Rivera homerden voor de Sox.

De Cleveland Indians blijven goed volgen en wonnen ook hun „double-header". In de eerste wedstrijd wist Cleveland een 4-12 achterstand om te zetten in een 15-14 overwinning.

Drie runs in de laatste helft van de negende inning brachten de Indians de zege. Locke was de winnaar en Jim Bunning de verliezer. Rocky Colavito sloeg zi'n veertigste homer van het seizoen. Ook Woody Held en Tito Francona hadden homeruns voor Indians, terwijl Frank Bolling en Lou Berberet „round-trippers" sloegen voor de Tigers.

In de tweede wedstrijd boekte Cleveland een 6-5 overwinning Mike Garcia won en Dave Sissler verloor.

—x—

De New York Yankees gingen met 4-12 tegen de Boston Red Sox ten onder. Boston scoorde zes runs in de tweede inning door achtereenvolgende homeruns van Don Buddin (9), Jerry Casale (3) en Lenny Green (1). Andv Carev (3) en Mickey Mantle (27) hadden homeruns voor de wereldkampioenen.

Jerry Casale (10-8) was de winnende pitcher en Duke Maas (12-7) de verliezer.

Tot slot hadden de Baltimore Orioles en de Washington Senators een „double" op het programma.

—x—

Billy O'Dell (9-11) pitchte een vier-hitter en zijn tweede opeenvolgende „shut-out" voor een 7-0 zege van Baltimore. Russ Kemmerer was de verliezende pitcher.

De tweede wedstrijd werd door de Senators gewonnen met de score van 8-1. Door dit verlies werden ook de Baltimore Orioles geëlimineerd.

—x—

De stand in de American League is momenteel:

Chicago	85	52	—
Cleveland	80	56	4½
Detroit	69	69	16½
New York	68	69	17
Baltimore ...	66	69	18
* Boston	64	74	21½
* Kansas	59	76	25
* Washington ..	57	82	28½

* geëlimineerd.

NATIONAL LEAGUE

De San Fransisco Giants nestelden zich steviger op de eerste plaats van de National League door met 4-2 van de St. Louis Cardinals te winnen. Sad Sam Jones, hard op weg „twenty-game winner" te worden, won zijn negentiende wedstrijd. Hij heeft er twaalf verloren.

De Milwaukee Braves sloegen de „pennant hopes" van de Pirates nog een eind de bodem in door beide wedstrijden van de „double-header" tegen Pittsburhg te winnen. De eerste wedstrijd eindigde met 5-1 voor de Braves, die vijftien hits sloegen. Lew Burdette (19-14) was de winnende pitcher, Bob Friend (8-17) verloor. Hank Aaron sloeg zijn 38e homerun in deze ontmoeting. De tweede wedstrijd werd met de score van 4-1 door Milwaukee gewonnen. De Braves hadden slechts zes hits en begingen een error. De Pirates sloegen zeven hits en maakten geen errors.

Een twee-run homerun van Dave Philley (7) bezorgde de Philadelphia Phillies een 6-4 overwinning op de Cincinnati Redlegs. Ruben Gomez won en Orlando Peña verloor.

—x—

Johnny Podres boekte veertien „strike-outs" en stond slechts een run toe in een 7-1 zege van de Los Angeles Dodgers op de Chicago Cubs.

—x—

De stand in de National League is thans:

San Fransisco ..	77	60	—
Los Angeles ...	74	63	3
Milwaukee	74	63	3
Pittsburgh	71	68	7
Cincinnati	66	71	11
Chicago	65	70	11
St. Louis	64	75	14
* Philadelphia	59	80	19

* geëlimineerd.

SPORTBERICHTEN

ATLETIEK

Corrie van den Bosch, van Taxandria is in Vlissingen Nederlands kampioene op de vijfkamp geworden. Nieke Schenk werd tweede.

Na spannende strijd met de Maastrichtenaar Herman Timme heeft Eef Kamerbeek van P.S.V. Eindhoven de Nederlandse titel tienkamp in Vlaardingen weten te behouden. Hij behaalde 7103 punten, hetgeen een nieuw Nederlands record betekent.

VOETBAL

De Zilveren Bal, de beroemde trofee voor het amateurvoetbal is gewonnen door Laakkwartier. De Hagenaars wonnen in de finale met 1—0 van het Nijmeegse Quick.

Het Arol-toernooi werd gewonnen door D.W.V., dat bekerhoud A.F.C in de eindstrijd met 6—1 versloeg

MOTORSPORT

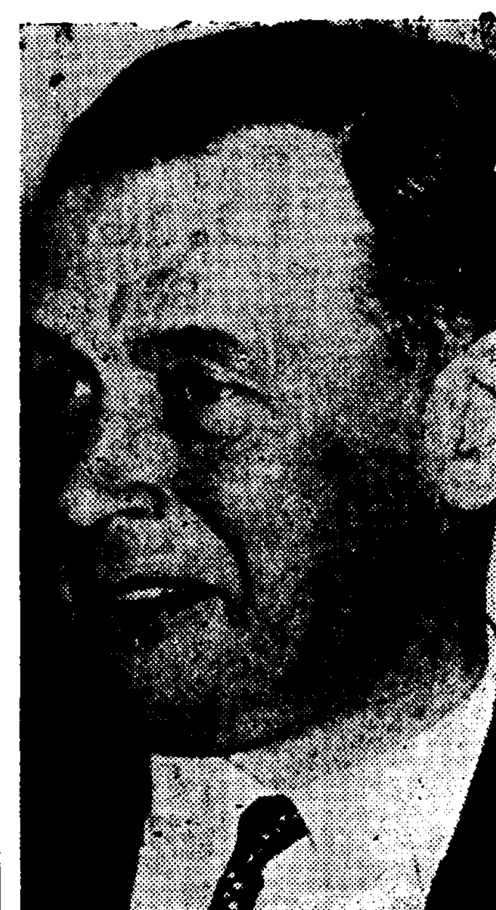
Op het circuit van Monza zijn zondag de laatste wedstrijden voor de wereldkampioenschappen motorrenners en motormerken gehouden. De titels bij de rijders werden behaald door: 125 cc Ubbiali (Italië), 2250 cc Ubbiali (Italië), 350 cc. Surtees (Groot Brittannië) en 500 cc Surtees (Groot Brittannië). Alle merkentitels waren voor MV-Augusta.

De Oostduitser Wolfgang Wagner heeft in Leipzig het Europees rekord 200 meter rugslag op zijn naam gebracht. Met 2.19.8 bleef hij 0.4 sec. onder de limiet, die door de Europese zwemliga voor dit record was vastgesteld.

In Essen zwom Bert Sitters van de Amsterdamse vereniging het Y een nieuw Nederlands record op de 200 meter vlinderslag voor 25-meterbanen. Hij legde de afstand af in 2.29.5. Het oude record stond met 2.32.5 op zijn naam.

De Nederlandse televisie bracht onlangs „De man, die zichzelf bedroog" van Paul Rodenko. Op de foto ziet men de acteurs Andrea Domburg en Kees Brusse in een der scènes.

Ir S. H. Visser, secretaris van het Ned. Verbond van Werkgevers, is de nieuwe minister van defensie.

OM DE „FRIENDSHIP CUP"

Vriendschappelijke Tafeltennis-ontmoeting tussen Los Millonarios en E. N. J.

Woensdag, 16 september as. heeft er een vriendschappelijke wedstrijd plaats tussen de twee sterkste tafeltennisteams, welke Curaçao momenteel bezit, namelijk Los Millonarios en E.N.J.

Uit de spelers van beide verenigingen worden voortdurend de nationale teams samengesteld, die in het verleden in internationale ontmoetingen hebben meegedaan.

Niet te verwonderen is dan ook de grote interesse, die reeds heerst onder het publiek bij het vernemen van dit nieuws.

Wat deze ontmoeting nog aantrekkelijker maakt is het feit, dat beide verenigingen elkaar zullen bekampen om een prachtige, in nieuwe stijl uitgevoerde beker, waarom telkenjarige gekampt zal worden.

Beide verenigingen hebben elkaar benaderd met het doel hun krachten onderling te meten, hun spel op hoog niveau te blijven behouden, de tafeltennissport verder op te bouwen en het publiek te laten genieten van werkelijk hoogstaand tafeltennis.

Boeiend en spannend van begin tot eind zullen deze spelers het publiek een schouwspel garanderen zonder weerga.

Deze tafeltennis-elite zal op de bewuste woensdag, 16 september as. in een „battle of the giants" gaan uitmaken, welke vereniging daadwerkelijk recht heeft op het dragen van de kroon. Bakhuis, Vlieg en gastspeler Meyer, vertegenwoordigers van topploeg „Millionarios", exponenten van het sterk verdedigend speltype, zien zich geconfronteerd door de „gunners", Coffi, Davelaar en Arvelo van de topvereniging „Entre Nous Juvenils".

De afgelopen week vertoefden hier enkele Venezolaanse topspelers, die uitkomen in de A-klasse van de Venezolaanse competitie. De topspelers van beide verenigingen presteerden het van de gastspelers te winnen in zeer vaste tafeltennisduels, die somtijds culmineerden in briljant tafeltennis. In het verleden hebben zij zelden zulk vast spel gedemonstreerd en het begint nu goed in te komen.

De wedstrijden worden gespeeld in het gymnastieklokaal van het St Thomascollege aan de Hoogstraat.

Centraal gelegen biedt dit dus een unieke gelegenheid en stelt het iedereen in staat om deze wedstrijden bij te wonen.

Daar er reeds veel belangstelling heerst onder de tafeltennisfans en om eenieder tegemoet te komen, zal er een redelijke entree geheven worden van ƒ 0,50 per persoon. Toegangskaarten zijn verkrijgbaar bij de spelers van beide verenigingen.

—x—

Een Italiaanse stedebouwkundige, Luigi Piccinato, heeft plannen gemaakt voor een klein Venetië bij Eilat, de Israëlische stad aan de Rode Zee. Er zou een netwerk van kanalen gegraven moeten worden om zeewater naar kunstmatige meren rond hotels in een speciale toerisenwijk te brengen. De minister van binnenlandse zaken heeft het plan aan een adviescommissie voorgelegd.

ANTILLIAANSE schermploeg sloeg goed figuur te CHICAGO

„Ereprijs voor goed gedrag" ontvangen

Ondanks het feit, dat de Nederlands Antilliaanse schermploeg op de Pan-Amerikaanse Spelen te Chicago geen medaljes in de wacht heeft weten te slepen, mag toch om verscheidene redenen worden verklaard, dat de uitzending van de schermploeg verantwoord is geweest.

Allereerst was er een door Boutmy ti:dens de training te Chicago opgelopen blessure, die deze prima schermer voor verdere deelname uitschakelde.

Een wijziging van het programma, waardoor de Nederlandse Antillen direkt tegen de Verengide Staten moesten uitkomen, was eveneens geen punt in het voordeel van de Antilliaanse schermploeg. Ten derde zijn de geleden nederlagen bijzonder eervol geweest. Zo eervol zelfs, dat de Amerikaanse schermers bij het afscheid te Chicago de wens uitten: „Tot ziens in Rome!" Hieruit blijkt wel, dat zelfs de Noord-Amerikaanse schermers de leden van de Antilliaanse ploeg waardig vonden voor deelname aan de Olympische Spelen.

De eerste noch de tweede plaats zouden de Antillen in Chicago hebben kunnen bezetten. Daarvoor staat het peil van de Noord-Amerikanen en dat van de Argentijnen te hoog. Doch onder normale omstandigheden was de derde plaats bereikbaar geweest voor de ploeg uit de Nederlandse Antillen.

Men zou dit nakaarten kunnen noemen, doch het lijdt geen twijfel, dat de afvaardiging van onze schermploeg — ondanks geen positieve en konkrete resultaten — een sportief sukses is geweest.

Een groot nadeel was wel, dat de Nablo niet die schermploeg kon afvaardigen die de schermbond gaarne zou hebben zien vertrekken, hetgeen te wijten is aan de beperkte financiële middelen. Zo moest het dan te Chicago gebeuren, dat sabelschermers moesten gaan degenschermen.

Hoe groot de waardering was van de andere deelnemende landen voor de Antilliaanse schermploeg moge wel blijken uit het feit, dat op verzoek van Argentinië en de Verenigde Staten aan onze ploeg een „ereprijs voor goed gedrag" werd toegekend.

Een eresaluut aan [illegible] -hermers voor de wijze waarop zij de naam van de Antillen hebben helpen uitdragen, is hier namens de gehele Nederlandse Antillen zeker op zi:n plaats.

De volledige uitslagen voor de Ned. Antillen in de degen-equipewedstrijden luiden:

Antillen — Chili 8-8 (Hilhorst 4, Kromhout 2, Boutmy en Hellement 10 (Gew. op punten).

Antillen — Canada 6-10 (Hilhorst 3, Kromhout 2, Hellement 1, Boutmy 0).

Antillen — Venezuela 5-11 (Hellement 2, Kromhout 0, Boutmy, Hilhorst 1).

Antillen — Cuba 6-10 (Boutmy 3, Hellement 2, Hilhorst 1, Kromhout 0).

Antillen — Argentinië 6-10 (Boutmy 3, Hilhorst 2, Hellement 1, Engels 0).

Antillen — Amerika 3-13 (Hilhorst 2, Hellement 1, Boutmy en Kromhout 0).

PAN-AMERIKAANSE SPELEN GEEINDIGD

NOORD-AMERIKA wint 121 gouden, 72 zilveren en 52 bronzen medalies

De Pan-Amerikaanse Spelen zijn gisteren te Chicago geëindigd tijdens een plechtige sluitingsplechtigheid.

Het laatste nummer, de Grote Prijs der Naties, een hippisch onderdeel, werd met klein verschil door Noord-Amerika gewonnen voor Brazilië en Chili.

De Noord-Amerikaanse athleten waren op de Pan-Amerikaanse Spelen oppermachtig. Zi: wisten op het allergrootste deel der beschikbare prijzen beslag te leggen. In totaal won Noord-Amerika 121 gouden, 72 zilveren en 52 bronzen medaljes.

Andere landen, die gouden medalje wonnen, waren:

Brazilië (8), Argentinië (8), Canada (7), Mexico (6), Chili (5), Cuba (2), Brits West Indië (2), de Bahama-eilanden (2), Venezuela (1) en Uruguay (1).

De „medal-sweep" van de Verenigde Staten was voor aanvang van de spelen verwacht.

De grootste verrassing van Chicago was wel de nederlaag, die Brazilië in het voetbaltoernooi leed tegen Noord-Amerika, dat internationaal niet meetelt op voetbalgebied. Hoever deze overwinning een uitschieter was en of de Verenigde Staten in de toekomst een woordje zullen gaan meespreken op voetbalgebied, zal de toekomst moeten leren.

Verrassend was ook de gouden medalje, waarop Venezuela in het baseball-toernooi beslag wist te leggen door het team van Noord-Amerika tweemaal te kloppen en de ploeg van het sterke Puerto Rico in de beslissende wedstrijd met 6-2 te verslaan.

Braziliaanse roeier doodgeschoten.

Een 26-jarige Braziliaanse roeier, Donaldo Duncan Arantas, die aan de Pan-Amerikaanse Spelen te Chicago heeft deelgenomen, is door een onbekende doodgeschoten. Het lichaam van Arantas werd gisteren aangetroffen op het grasveld voor een college in Naperville waar de Amerikaanse ploeg logeerde. Een grote som geld, welke Arantas in zijn bezit had wordt vermist. Het vermoeden bestaat, dat er hier sprake is van roofmoord.

—x—

Een bestuurder van een vrachtwagen, die al rijdende een sigaret op stak, lette niet op de weg met als gevolg een botsing tegen een stilstaande personenauto. Er was een grote materiële schade.

Feestelijke inwijding

(Vervolg van pagina 7)

op hoe deze vernieuwing n
beklemtoont, dat men een k
moet zien als een instelling
priester gelegenheid te geven
mis op te dragen. De ker
leven in de harten van alle
chianen. Iedere dag weer v
het grote Wonder te beleven
tijd door kan men daar g
Hem, die alle noden kent. „J
fugium Nostrum", staat er bo
zeer fraaie kruisbeeld van
stenaar Smit. Deze spreuk di
zich voortdurend bewust te

Monseigneur bracht dank
len, die meewerkten om de
tot stand te brengen.

In de Engelse taal richtte
schop zich tot de Lago-dire
te bedanken voor de grote
langrijke steun, welke gegev
Ook DOW verleende als stee
taan alle medewerking.

Intussen is er nog een sc
ongeveer ƒ 100.000,—. Mo
sprak er zijn vertrouwen
dat de parochianen met hun
gulheid zullen zorgen, dat
drag in korte tijd kan word
lost.

De indrukwekkende plech
werden bijgewoond door e
aantal belangstellenden.
officiële gasten zagen wij
lijk gezaghebber van Arub
gedeputeerden F. Wernet
Cuba. De heer Teagle verte
digde de Lago-direktie. Vo
ren aanwezig de architekt
rektie van Bohama en nam
de heer N. Schuit. Pastoor
pelaans uit andere parochie
hun belangstellenden, als
frères en Soeurs.

Een koor, onder leiding v
Ludwigus begroette op de
bisschop met gezang. Na
tige inzegening was Monse
eerste, die de kerk betrad.
ten bij de plechtigheden
Z.E. pastoors Hagemans
nink. Kerk en altaar waren
schat van bloemen schitte
sierd.

Tijdens de preek forme
voor de oude kerk een
welke geopend werd door
ders van de St Hyacin
onder leiding van de hee
Voorts liepen mee een gro
van bruidjes. De stoet w
ten door pastoor Standen
wie de eer te beurt viel
heiligste over te brengen
nieuwe kerk.

Tromgeroffel van de
kondigde de komst aan
een indrukwekkend gezicht
op geroffel marcherende
gevolgd door onschuldigde
de kerk te zien binnen
het altaar droeg pastoor
meyer de monstrans over
bisschop de aanwezigen

Na afloop van het Lof
bruidjes hun offerande va
op de trappen van het al

Het is een onvergetelij
weest voor Savaneta. Wij
parochianen en hun p
harte geluk.

Bru

**Intussen ziet Aruba me
uit naar de inwijding v
nieuwe kerk en wel, die
aan de H. Maagd van F
Dakota. In dit geval be
niet alleen een nieuwe
zelfs de instelling van
parochie.**

De datum voor de wijdi
niet vastgesteld.

De parochie van Parade
vandaag tien jaar. Vanav
er door pastoor Kranw
H. Mis gecelebreerd. Indi
kan worden vrijgemaakt i
ke werkschema van het
de bisschop aan Aruba
Monseigneur Holterma
vandaag nog een kort
Paradera brengen.